

18. ročník

Memoriál Josefa Odložila

Eva Samková

K medailím s malovaným knírkem

Narozena: 28. dubna 1993 ve Vrchlabí

Výška: 171 cm

Váha: 65 kg

Přezdívka: Eff, Krůta, Evoslava

Sportovní disciplína: snowboardcross

Oddíl: Dukla Liberec

Osobní trenér: Jakub Flejšar, Marek Jelínek

Zájmy: koně, saxofon, tanec

V ASC DUKLA od roku 2009

Eva Samková se postavila na lyže ve Vrchlabí už ve svých dvou letech, později lyžovala závodně a v sedmi se přemístila na snowboard, kterému se věnuje dodnes. Eva začínala s freestyle snowboardingem, nejčastěji se slopestylem, ve kterém jsou na trati obrovské skokánky a hodnotí se především provedení a náročnost triků. Hned první rok, v sezoně 2006/07, celkově skončila na 3. místě v 4×4 Českém poháru a v O2 Rookie Cupu také na konečné třetí příčce. Pak bohužel následovalo zranění nohy, které si způsobila při tréninku na finále Rookie Cupu a hned po vyléčení následoval další úraz

– tentokrát zlomená ruka při jízdě na koni. Léčení však proběhlo úspěšně, a tak mohla Eva další sezonu závodit znovu. V Rookie Cupu 2007/08 obsadila 2. místo. Další sezonu, 2008/09, se rozhodla přejít do sněhového koryta na snowboardcross – kontaktní disciplínu, ve které na trati dlouhé 700 až 1 200 metrů plné zatáček, strmých sjezdů, úzkých průjezdů, různých nerovností, boulí, skoků a přírodních i umělých překážek soupeří současně skupina nejčastěji čtyř závodníků a ten, kdo jako první protne cílovou pásku, je vítěz. Začala trénovat s Markem Jelínkem a objíždět zahraniční závody. Od roku 2010 jezdí Světový pohár.

Momentálně dokončila třetí ročník na vrchlabském gymnáziu, oslavila osmnácté narozeniny a přihlásila se do autoškoly. Pokud jde o plány do budoucna, nechává vše otevřené. „O budoucnosti moc nepřemýšlím. Kdyby ale byla spojená se snowboardingem, vůbec bych se nezlobila,“ prozrazuje.

Právě prknu teď podřizuje skoro vše. Posilování, běhání, jízda na kole jako příprava a především řádění na zasněžených pláních. „Na sezonu mám teď prkna tři. Minimum jsou dvě, jedno závodní a jedno tréninkové, ale přeci jen je lepší, kdyby se něco stalo, mít další. Prkno se dá zlomit, nebo se používá podle struktury, hrubší na jaro a tak.“

Jako záliby má jízdu na koni, poprvé usedla na koňský hřbet v jedenácti letech, a hru na saxofon.

Ačkoli je tato prknařka ročník 1993, už získala mnoho úspěchů. V roce 2010 se jako šestnáctiletá stala juniorskou mistryní světa ve snowboardcrossu, v sezoně 2009/10 celkově zvítězila v Evropském poháru. Úspěšný vstup do roku 2011 završila 5. místem na mistrovství světa v La Molině a obhajobou juniorského světového titulu. V závěru sezony 2010/11 skončila v závodu Světového poháru v italském Valmalencu na druhém místě a poprvé se postavila v této soutěži na stupně vítězů.

Na trati těchto šampionátů jí snadno poznáte podle vousů, které si na každý závod maluje pro štěstí. „Jo, ty mi takhle prostě narostly na závody, já si je maluju jenom na finálové rozjížděky. Nosím je vážně od mistrovství světa, kdy jsem se vsadila s jedním Polákem, že si uděláme oba knírek, já jsem byla pátá, a tak jsem si myslela, že mi to trochu přineslo štěstí. Vždycky vymyslím jiný knírek, jednou jsem měla takový francouzský, pak knírek s bradkou nebo i mušketýrský. Prostě chci na každý závod jiný styl nebo jiný knírek, ale hlavně být nejlepší,“ říká největší talent českého snowboardcrossu Eva Samková. |

Největší úspěchy

2008/09

- 22. místo v Evropském poháru
- 2. místo MČR
- 7. místo EYOF

2009/10

- 1. místo MSJ
- 12. a 16. místo v jednotlivých závodech SP
- Celkové vítězství v Evropském poháru

2010/11

- 1. místo MSJ
- 5. místo MS
- 7. místo v celkovém pořadí SP

čtvrtletník
Armádního sportovního centra DUKLA
a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 6 / číslo 2 / 2011

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport
www.duklasport.cz

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada
PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Jitka Suchopárková

Grafická úprava a zlom
Andrea Bělohávková (OKP MO)

Korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OKP MO)

Jazyková úprava
Mgr. Jaroslav Pajer (OKP MO)

Tisková příprava a tisk
VGHMÚŘ Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 2 / 2011 vyšlo: 15. 7. 2011

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele
Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Fota na obálce: Ivana Roháčková

**Sportovci nám dělají
dobré jméno**

2

2/11

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

6

Na Vitavě dál kraluje Dukla

10

Triumf po šestnácti letech

**Osmnáctý ročník ozdobily
tři rekordy**

14

22

Za golfovým snem

- 2 Editoriál
- 4 Dvě stříbra z dráhařského šampionátu
- 5 Lyžařským králem sjezdař Ondřej Bank
- 8 Sen se splnil, Dukla je zpátky
- 11 CISM
- 12 Z divoké vody vylovil pět kovů
- 16 Kladenské ladění
- 17 Bramborový evropský test
Doktora nevykolejil
- 18 Citius, altius, fortius
- 19 Tesy pod Ještědem dominoval
- 20 Dukle pomohl k pěti titulům
- 24 Trenér šampionů
- 26 Jubileum Dudinskéj pětidesiatky
- 28 Jubilanti armádního sportu
- 30 Kaleidoskop
- 30 Sportovní výsledky
- 31 Kalendář akcí
- 31 Tucet otázek pro Vratislava Odvárka
- 32 Osvědčenou firmu neměním

obsah

Ten víkend byl ve znamení úspěchů kolektivů Dukly Praha. Sobotní televizní přenos z Julisky přiblížil slavnostní náladu už prvoligových fotbalistů Dukly, nedělní poledne bylo ve znamení veslařů Dukly na Primátorkách a odpoledne patřilo zase házenkářům Dukly, kteří po 16 letech vybojovali titul mistrů ČR. Dobrá, velmi dobrá propagace značky Dukla Praha. Na letošním 18. ročníku Memoriálu Josefa Odložila, na který se přišlo podívat odhadem 6 000 diváků, zvítězili skvělými výkony naši výškař Jarda Bába a oštěpařka Bára Špotáková. Uspěl i Jakub Holuša, Honza Kudlička a diváky potěšili výkony další čeští i zahraniční atleti. Není zvykem, aby se na jednom sportovním podniku sešli „nej“ funkcionáři ministerstva obrany a Armády ČR. Organizátoři MJO 2011 pokládají za čest, že se pánové Vondra, Hrbata a Pícek letošního ročníku účastnili. I to o něčem svědčí. Sportovci přes léto dovolenou nemají. Pilně trénují a závodí. Letošní léto rozhodne u mnoha armádních sportovců o nominaci na Londýn 2012. Letní olympiáda se kvapem blíží. Střelci, kanoisté, veslaři, vodní slalomáři, cyklisté, moderní pětibojaři... ti všichni se musí svojí výkonností prosadit a výsledky na ME, MS a SP vybojovat účastnická místa na olympiádě. Přejme jim ze srdce, ať se daří. Příští číslo DuklaSportu už bude k tomuto tématu konkrétnější. Vám všem ostatním, co nemusíte tak tvrdě trénovat a závodit, přeji klidnou a příjemnou letní dovolenou.

J. Priščák

Sportovci

S nejnávštevovanějším českým vojákem, náčelníkem Generálního štábu Armády České republiky armádním generálem Vlastimilem Píckem, jsme si povídali hlavně o sportu v armádě a o vrcholových sportovcích Dukly.

Jaké sporty jste jako chlapec dělal?

Úplně na začátku jsem začínal s veslováním, tenkrát ještě v tělovýchovné jednotě Spolana Neratovice. Po odchodu na vojenskou školu jsem se spíš orientoval na basketbal, který jsem hrál čtyři roky. K veslování bych se chtěl vrátit aspoň rekreačně. Mám domluveno s kluky z Dukly, že by mě svezli, nebo spíš vyvezli. Jezdil jsem na skifu, dvojskifu a čtyřce.

A jak sportujete dnes?

Nyní nejčastěji chodím na tenis a v zimě rád lyžuji.

Absolvoval jste různé školy, hlavně vojenské, dbalo se na nich na zvyšování fyzické kondice?

Dbalo, byly tam povinné hodiny v rámci studia. Potom to bylo spíš individuální, jak se kdo zapojil ve svém volném čase do kolektivních sportů. Já jsem si nejraději šel zahrát tenis, poběhat po hřišti a zpotit se. Prostě udržovat si trochu kondičku.

Chodí vám výsledky přezkoušení vojáků ze služební tělesné přípravy. Jak vnímáte fyzickou kondici vojáků z povolání dnes?

U kategorie mladších vojáků to je zcela v pořádku a výsledky odpovídají požadované kvalitě. Trošku horší to je u starších, ale celkově si myslím, že fyzická zdatnost v rámci Armády

nám dělají dobré jméno

České republiky je na docela dobré úrovni. Samozřejmě se najdou někteří jednotlivci, kteří se sportování vyhýbají, jedni ze zdravotních důvodů, což je možná oprávněné, ale druzí se tomu pohybu vyhýbají zcela záměrně.

Teď se malinko zpřísnily normy, i když ne nijak dramaticky, ale neměli by vojáci na sobě trochu víc pracovat?

Určitě ano a je pravda, že fyzická kondice s přibýváním let trochu odchází, a pak záleží na individuálním přístupu lidí.

Jakým sportům fandíte a kterým sportovcům?

Výkony sportovců sleduji všeobecně, a to nejen dukláků, ale i ostatních sportovců v rámci české reprezentace. Nejvíce asi sleduji atletiku a některé kolektivní sporty. Pořád se vracím k basketu a veslování. Teď mám strašnou radost, že se poslední dobou daří Ondrovi Synkovi, a doufám, že mu to ještě nějaký čas vydrží.

Máte čas podívat se reálně na nějaké závody či utkání? Kde jste naposledy byl?

Dnes jdu na Memoriál Josefa Odložila, chystal jsem se na Primátorky, ale nakonec jsem se tam nedostal z časových důvodů. Taky se rád podívám na fotbal, ale s tím časem je to velice špatné, takže toho moc nestíhám.

Má podle vás armádní vrcholový sport oprávněné místo v české armádě? Jak se na to díváte jako nejvyšší představitel?

Své místo má a určitě by armádní vrcholový sport v rámci ozbrojených sil existovat měl, můžeme jen diskutovat o tom, jak má být tento sport finančně zabezpečen. V České republice je to vícezdrojové financování, ať je to ze strany resortu, ministerstva školství nebo sportovních svazů. Je dobré mít špičkové vrcholové sportovce ve svém kolektivu, přece jen nám dělají dobré jméno, a když se ukážou v uniformě na veřejnosti nebo při různých příležitostech, tak je to kladně hodnoceno.

Myslíte si, že by mohli trenéři se svými zkušenostmi z tréninku pomoci nějakým způsobem vojákům ve výcviku?

Určitě společně body tam jsou, výcvik vojáků je ovšem zaměřen nejen na fyziku, ale také například u mechanizovaných vojsk na tu vojenskou práci, taktiku a další aspekty. Ve svých řadách u jednotek máme proto pracovníky, kteří se zabývají zvyšováním fyzické zdatnosti. Samozřejmě nemůžeme srovnávat vojáka a vrcholového sportovce, ale určitě by se některé tréninkové prvky daly pro vojáky využít.

Už jste mluvil o financování armádního vrcholového sportu. Myslíte, že do budoucna je ASC DUKLA v ohrožení?

Dukla za tohoto vedení resortu ministerstva obrany určitě v ohrožení není.

S kým z našich sportovců byste se chtěl setkat?

Tak určitě s veslařem Ondrou Synkem. S vodním slalomářem Jardou Volfem (na horním snímku) jsem soused a teď mě mrzí, že pro letošní rok vypadli z reprezentace.

Pane generále, mockrát děkuju za rozhovor a je něco, co byste chtěl říct na závěr?

Chtěl bych popřát všem sportovcům, ať těm, co jsou v současné době na vrcholu, aby ze světových a evropských podniků přivezli co nejvíce medailí, tak i těm, co jsou trochu v krizi, aby ji brzy překonali. Nyní mluvíme spíš o letních sportech, ale i zimním přejí, aby se přes léto připravili na novou sezonu a získávali body pro Českou republiku a nejen pro ni, ale i pro ministerstvo obrany a armádu.

Armádní generál Ing. Vlastimil Pícek náčelník Generálního štábu Armády České republiky

Narodil se 25. října 1956. Kariéru v armádě odstartoval v roce 1975 jako starší rádiový mechanik. V květnu 2003 se stal náčelníkem Vojenské kanceláře prezidenta republiky, odkud se přesunul na pozici náčelníka Generálního štábu. Tím byl jmenován v březnu 2007. Hodnosti armádního generála dosáhl v říjnu 2009. Vlastimil Pícek je ženatý a má dva syny, Ondřeje a Tomáše. Rád hraje tenis a v zimě lyžuje.

Vzdělání:

- Vojenská střední odborná škola v Novém Městě nad Váhom
- Vojenská akademie v Brně
- interní studium, Vojenská akademie v Brně
- interní studium vojenského zpravodajství
- postgraduální studium na Českém vysokém učení technickém v Praze
- vyšší akademický kurz Generálního štábu na Vojenské akademii v Brně

Vyznamenání:

- Záslužný kříž ministra obrany ČR III. stupně
- Medaile AČR III. stupně
- Medaile Za službu vlasti
- Medaile Za zásluhy o obranu vlasti
- Čestný pamětní odznak Za službu v mírové operaci na Balkáně
- Medaile 50 let NATO
- Čestný pamětní odznak AČR Přemysla Otakara II., krále železného a zlatého

DVĚ STŘÍBRA z dráhařského šampionátu

Velkým úspěchem armádních dráhových cyklistů skončil 27. března 2011 světový šampionát v nizozemském Apeldoornu. Cyklisté Dukly Praha – Jarmila Machačová a duo Jiří Hochmann, Martin Bláha získali stříbrné medaile. Škoda jen, že byly vybojovány v neolympijských disciplínách.

Text: Jan Kopač
Foto: Jan Kopač a Ivana Roháčková

- 1/ Jarmila Machačová s trenérem Kratinou
2/ Martin Bláha a Jiří Hochmann
3/ Milan Kadlec

Příprava na březnové mistrovství světa v dráhové cyklistice v nizozemském Apeldoornu se u skupiny vytrvalců od předchozích let výrazně lišila. Již počátkem února absolvoval tým pražské Dukly etapový závod Tour of South Africa s týdenním aklimatizačním kempem před samotným startem. Ukázalo se, že to byl krok správným směrem a více než dvanáct set nelehkých závodních kilometrů bylo optimálním základem před již tradičním finálním kempem na Mallorce, odkud pak všichni zamířili přímo do dějiště šampionátu.

Životní úspěch Machačové – stříbro

Hned v úvodní den se představil ve scratchi na 15 km Martin Bláha, kterému se v závodě s vražedným tempem nepodařilo vylepšit loňské smolné 4. místo a obsadil solidní šestou příčku. Prakticky hned poté se postavila na start bodovacího závodu Jarmila Machačová, která od začátku pojala závod neskutečně aktivně. Po relativně dlouhém úniku tříčlenné skupiny, kde vyhrála všechny bodované spurty, ji pokořila jen Běloruska Šaraková, která získala okružní náskok smazala Jarmilín bodový odstup a v cíli ji odsunula na stříbrný stupeň. Přesto byla Jarmila se svým životním úspěchem spokojená, stejně jako celý zbytek české výpravy. Co chybělo ke zlatu? „Byla jsem půlku závodu odjetá, ale nepovedlo se ujet o kolo, pohltit nás peloton, byla jsem strašně moc vyčerpaná a neměla síly,“ řekla Machačová. Jen v omniu se jí stále nedaří.

Bláha a Hochmann stříbrní v madisonu

Svou premiéru si na světovém šampionátu odbyla i mladá Lucie Záleská, juniorská mistryně Evropy. Ve scratchi jela takticky velmi dobře a desátým místem rozhodně neklamala. Milan Kadlec letos po loňském bronzu v bodovacím závodě na medaili nedosáhl, nicméně měl k ní velmi blízko. Hodně sázel na okruh náskoku, ale nebylo „s kým jet“ a změna taktiky v druhé polovině závodu se vsazením na spurty měla přijít o pár bodováním dříve. Závod omnia – cyklistického víceboje – se tentokrát nevydařil Aloisí Kaňkovskému, který po skvělém úvodu vyhořel v bodovačce, a bylo po nadějích. Naopak úřadující mistři Evropy v madisonu Martin Bláha a Jiří Hochmann znovu potvrdili svou příslušnost ke světové extratřídě této disciplíny, pro Londýn bohužel vyřazené z olympijského programu, a vyjeli si stříbrnou medaili. Lepší byli tentokrát jen obhájci titulu Australané. V této své parádní disciplíně si připsali medaili na velké akci již třetí rok po sobě. Předloni byli v madisonu třetí na MS v polském Pruszkowě, loni v listopadu na stejné dráze vyhráli kontinentální šampionát.

Lyžařským králem sjezdař

Ondřej Bank

Na galavečeru v pražském Žofíně byla vyhlášena tradiční anketa Svazu lyžařů České republiky Král bílé stopy 2011. Na trůn usedl sjezdař Ondřej Bank z Dukly Liberec, když o pouhý jeden hlas předstihl běžce Lukáše Bauera.

Výsledky ankety:

- Absolutní pořadí** (odborná komise)
 - Ondřej Bank (alpské lyžování) 15 bodů,
 - Lukáš Bauer (běh na lyžích) 14, 3. Stanislav Řezáč (běh na lyžích) 4, 4. Šárka Pančochová (snowboarding) 3, 5. Jan Němec (travní lyžování) 2
- Akrobatické lyžování**
 - Tomáš Kraus (skikros) 28, 2. Nikol Kučerová (skikros) 7, 3. Nikola Sudová (boule) 5
- Alpské lyžování**
 - Ondřej Bank 39, 2. Šárka Záhrobská 2, 3. Kryštof Krýzl 1
- Běh na lyžích**
 - Lukáš Bauer 32, 2. Stanislav Řezáč 8, 3. Martin Jakš 2
- Severská kombinace**
 - Tomáš Slavík 35, 2. Pavel Churavý 4, 3. Miroslav Dvořák 2
- Skoky na lyžích**
 - Roman Koudelka 31, 2. Jakub Janda 5, 3. Jan Matura 4
- Snowboarding**
 - Eva Samková 21, 2. Šárka Pančochová 17, 3. Klára Koukalová 3
- Travní lyžování**
 - Jan Němec 31, 2. Zuzana Gardavská 7, 3. Martin Štěpánek 2
- Junior roku**
 - Eva Samková (snowboarding) 35, 2. Ester Ledecká (alpské/snowboarding) 3, 3. Lukáš Kolouch (travní) 2
- Trenér roku**
 - Tomáš Bank (alpské) 21, 2. Miroslav Petrásek (běh) 8, 3. Marek Jelínek (snowboarding) 3
- O nejsympatičtějšího lyžaře** (internetové hlasování)
 - Ondřej Bank (alpské) 2 089, 2. Stanislav Řezáč (běh) 1 571, 3. Kateřina Pauláthová (alpské) 1 018

Ondřej Bank kromě hlavní ceny navíc získal přímát v kategorii alpské lyžování a podle hlasování čtenářů serveru iDNES.cz byl i nejsympatičtější lyžařem roku.

Tricetiletý Bank letos jako jeden ze šesti sjezdařů a vůbec první z Čechů dokázal bodovat v každé z pěti disciplín Světového poháru a jeho maximem na mistrovství světa v Garmisch-Partenkirchenu bylo páté místo v superkombinaci. „Moc si cením toho, že jsem se dostal do skupiny, kde je Katka Neumannová, Lukáš Bauer nebo Aleš Valenta,“ děkoval Bank za vítězství v anketě. „Ale polovinu korunky bych chtěl věnovat Lukáši Bauerovi, jeho sezona byla úplně stejně úspěšná, takže si ji zaslouží.“

- 1/ Ondřej Bank se svým otcem, bratrem Tomášem a náměstkem ministra obrany Michaelem Hrbatou
2/ Lukáš Bauer
3/ Eva Samková a Šárka Pančochová

V dílčích kategoriích se stali vítězi i další armádní sportovci ASC DUKLA:

V běhu na lyžích Lukáš Bauer sice letos na MS v Oslu skončil nejlépe sedmý, v prestižním seriálu Tour de Ski ale obsadil třetí místo a v konečném pořadí čtvrté.

Sedmý z MS v Oslu na velkém můstku a běhu na 10km Tomáš Slavík vyhrál mezi sdruženáři. Snowboardcrossařka Eva Samková ve snowboardingu.

Šek za nejhodnotnější výkon, stříbrnou medaili z mistrovství světa v disciplíně slopestyle, dostala snowboardistka Šárka Pančochová.

Další triumf pro sjezdařskou rodinu vybojoval Ondrův bratr Tomáš Bank, který byl vyhlášen nejlepším Trenérem roku.

Cenu pro Juniora roku si odnesla snowboardistka Eva Samková, která obhájila titul juniorské mistryně světa, na seniorském MS získala 5. místo a v sedmácti letech už vystoupila i na stupně vítězů ve Světovém poháru ve snowboardcrossu.

Text a foto: Ivana Roháčková

Nadvláda nekončí! Už po dvaatřicáté za sebou dojela do cíle veslařských Primátorek jako první osmiveslice Dukly. Letos bez zahraniční konkurence, zato se zdatnými soky závodícími pod hlavičkou české reprezentace. První dvě posádky v cíli dělila necelá vteřina. Ale i kdyby vyhráli mladíci v národních barvách, zůstal by fakticky triumf v loděnici Dukly, protože reprezentační posádku tvořili mladí veslaři tohoto oddílu s kormidelníkem Oldou Hejduškem.

Na Vltavě dál kraluje Dukla

O to prestižnější soubor to byl. „Vyhráli jsme spíš srdcem než nějakou technikou, byl to hodně těžký závod,“ přiznával veslovod David Jirka, jehož v posádce doplňovali další pároví veslaři Petr Vitásek, Jakub Makovička, Martin Basl, Jakub Houska, Petr Buzrla, Jan Andrlé, Petr Ouředníček a berounský kormidelník Vladimír Havel. Jediným nováčkem oproti loňské vítězné sestavě byl Martin Basl, který tak absolvoval tradiční koupel ve Vltavě.

Devětadvacetiletý Jirka už toho na lodi zažil spoustu, má doma stříbro z párové čtyřky z Atén, ale takových závodů moc nepamatuje. „Jeden z nejtěžších, co jsem kdy jel, 300 metrů před cílem jsem myslel, že pustím veslo, jak jsem měl ztuhlé ruce,“ popisoval statný veslař.

Diváci u cíle na Rašínově nábřeží si do poslední chvíle nemohli být jisti tím, kdo vyhraje. „Zlomili jsme je asi 400 metrů před cílem, ale kluci se nás drželi jako klíšata. My jeli

ze začátku špatně a oni pořád nastupovali. Na metě 1 250 metrů jsem myslel, že prohrájeme,“ tvrdil Jirka. Zatímco členové vítězné osmy se vrací do svých menších posádek, reprezentační loď čeká přetěžký úkol – zkusit si po 20 letech „vyjet“ olympiádu v Londýně. „Jsou mladí a z mistrovství světa postupuje jen pět osm, to je vražedný klíč. Ale do budoucna můžou patřit k nejlepším,“ je přesvědčen David Jirka. |

Synek: Můj největší soupeř? Vlny

Skifař pražské Dukly Ondřej Synek v poslední době těžko hledá soupeře na světové scéně, natož v domácích podmínkách. A tak si ůřadující mistr světa při Primátorkách v pohodě s více než šestivteřinovým náskokem dojel pro své páté vítězství v Jarním skulérském závodě Rösslera-Ořovského.

Je pro vás takový závod vůbec náročný?

To moc ne. Těžké je spíš se udržet v lodi, jak jsou na Vltavě velké vlny. Ty byly mým největším soupeřem.

Užijete si takový závod, když od začátku víte, že si jedete pro vítězství?

Když se vyhraje, tak si člověk užije každý závod (úsměv). Za sebe jsem rád, že do toho závodu ostatní kluci nastupují, i když asi vědí, že vyhrát je skoro nereálné. To je dobře i pro celé veslování.

Není to na druhou stranu až mírně deprimující, když vidíte ten rozdíl od zbytku startovního pole?

Trochu jo. Ale je znát, že rozdíl mezi tím světovým a klubovým veslováním je fakt hodně velký.

Máte aspoň nějakou vnitřní motivaci, třeba si porovnat časy s minulými ročníky Primátorek?

To ne, na téhle trati to nemá cenu. Vlny jsou tu tak obrovské, že se prakticky nedá jet normálně.

Dají se Primátorky srovnat třeba s exhibičním závodem ve Frankfurtu nad Mohanem, který jste krátce před nimi absolvoval?

Tam se mi to strašně líbilo. Bylo to udělané pro lidi, také bylo kolem vody dvacet tisíc diváků. Přesedali jsme tam z jedné lodi do druhé, což bylo hodně atraktivní. Myslím, že kdyby se něco podobného zkusilo tady třeba mezi mosty, přišlo by tam také hodně lidí a ještě by to Primátorky zatraktivnilo.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Závod skifařů
- 2/ Ondřej Synek na startu
- 3/ Dvě lodi soupeřily po celou trať o vítězství. Vlevo reprezentační osma a vpravo Dukly Praha.
- 4/ Vítězná osma Dukly s trofejí Primátorek a gratulanty

SEN se splnil, Dukla je zpátky

Pátek 20. května 2011 bude v historii fotbalové Dukly zapsán zlatým písmem. Po sedmnácti letech se vrátila mezi fotbalovou elitu. Na Julisce jí ten den „asistoval“ jiný exligista – SK Kladno. Středočeši dokonce vedli, ale Tomáš Berger do poločasu srovnal, kamerunský kanonýr Dani Chigou po poločase otočil skóre a David Mikula potvrdil naplnění letitého snu legend i generací fanoušků.

„Tohle je chvíle, pro kterou stojí za to dát fotbalu všechno. Všichni jsme o tom snili, ale znovu se potvrdila stará pravda, že ten poslední krok je nejtěžší. Kladno hrálo dobře a na klucích bylo znát, že moc chtějí, ale ta blízkost naplnění snu jim chvílemi svazovala nohy. Až po vyrovnávací brance to z nich spadlo a šli za svým cílem. Ale já jsem uvěřil až v 89. minutě. Nechtěl jsem to dřív zakřiknout, i když to byl náš první mečbol a šance by žila dál. Jenže proměnit ten první bylo obrovskou motivací. A povedlo se to,“ říká se slzy v očích dojetým v hlase trenér Luboš Kozel.

Šampaňské, vířivka a slzy

Po závěrečném hvizdu skončil trenér Kozel nad hlavami hráčů, Pavel Hašek na něj vylil kbelík vody a všichni pak skončili ve vířivce. „Je to fantastický pocit! Já jsem zažil postup do ligy už s Blšany, ale tohle je silnější, protože vím, že tak krásných okamžiků už moc nezažiju. Zvládli jsme to. Věřil jsem, že postup vybojujeme. Na Julisce máme dobré mužstvo,“ říká dojatě veterán Patrik Gedeon. „Já a liga? Uvidíme. Když se budu cítit, tak bych to ještě zkusil,“ dodal.

Günter Bittengel pamatuje ještě slavnou Duklu osmdesátých let. „Když jsem se v roce 1998 vrátil z Německa, chtěl jsem kopat zase za Duklu. Tady jsem vyrostl. Jenže tehdy to vypadalo, že klub úplně zanikne a nebude ani mládež. Nadšení funkcionáři ale dokázali klub zachránit. Senioři začínali od píky. Tehdy bylo bláznovství o první lize jen snít. Něco takového bylo nepředstavitelné. I když Duklu odstěhovali do Příbrami a tam se z ní stala Marila. A přeci se to povedlo,“ kroutil hlavou současný sportovní ředitel, který byl u toho, když se Dukla postupem do druhé ligy nadechovala k velkému návratu.

„Jsem šťastný. Tohle je nejkrásnější dárek k osmdesátinám,“ říká dojatě slavný levý záložník Josef Masopust a slzy v očích měly i další legendy, včetně té sekretářské Miloslava Jíchy. Vždyť v Dukle byl už v dobách, kdy patřila k nejlepším týmům planety a je její součástí i ve chvílích, kdy se vrací. Ti chlapy jako by ten den omládlí.

Bez drahých posil

Jednou z duší vedení klubu je předseda dozorčí rady klubové akciovky a místopředseda ČMFS Jindřich Rajchl. O tom, jak bude Dukla fungovat v nejvyšší soutěži, má jasno. „Žádné velké nebo spíš drahé nákupy nečekejte. Už před lety jsme se ale v Dukle rozhodli jít cestou výchovy vlastních hráčů, a pokud půjdeme do nákupů, pak jedine perspektivních mladíků, které pak lze hodnotit a peníze dále investovat do budoucnosti klubu. Na tomto rozhodnutí, které se osvědčilo, se nic nezmění.“

Podle jeho slov je Dukla solidně finančně zabezpečena. Není tedy nucena prodávat, i když má na hrotu útoku černý kamerunský diamant – Daniho Chigoua. „Ani jeho nemusíme prodat, ale nebudu tvrdit, že je neprodejný. Je to pouze otázka nabídky. Dovedl bych si tým představit případně i bez něho. Dukla nestála a nestojí na jednom hráči,“ přiznal.

A pak řekne informaci, které se nechce věřit. „První liga vyjde finančně levněji, než v té druhé musí utratit klub, pokud chce hrát na předních příčkách a bojovat o postup,“ praví s úsměvem a nabídne argumenty: „Ve druhé lize se rozpočet předních klubů pohybuje přibližně v rozmezí dvaceti až pětadvaceti milionů korun. První liga je asi o deset milionů korun dražší. V nejvyšší soutěži ale dostanete od STES šest milionů korun. Větší částky dají i sponzoři, kteří se také pro první ligu lépe sháňejí. Vyšší by byly i příjmy ze vstupného. Když k nám přijedou Sparta, Slavia, Bohemka, Ostrava, Plzeň, pak příjmy by opravdu převýšily těch deset milionů navíc. Věřím, že diváků bude chodit víc, lidé budou zvědaví,“ dodal Rajchl.

„Samozřejmě, že každý trenér má představu, jak tým posílit, ale jsem realista a vím, že nic závratného si nemůžeme dovolit a ohrozit tak finanční zabezpečení klubu. I stávající mužstvo má na to, aby hrálo v nejvyšší soutěži důstojnou roli,“ přidal se Luboš Kozel.

Zůstanou na Julisce

Zvláštností Dukly je, že její dres obléká hned pět synů slavných otců. A nejsou do počtu. Gólman Filip Rada je potomkem dlouholetého obránce Dukly a reprezentace, současného kouče Teplíc Petra Rady. V obraně nastupuje Pavel

- 1/ Blahopřát vítězům 2. ligy přišel i náměstek Michael Hrbata.
- 2/ Fotbalisté Dukly Praha s Josefem Masopustem
- 3/ Nejlepší střelec Dani Chigou

Hašek. Na první pohled nezapře svého otce, Ivana Haška. K oporám ofenzivy patří Tomáš Berger, syn bývalé hvězdy Dukly a pak Sparty Jana Bergera. Radim Nečas hraje v útoku a jeho otec stejného jména oblékal dres Baníku a Slavie. Na ostravských Bazalech působil i Jan Svatonský, stejně jako jeho otec Milan a ještě známější strýc Zdeněk, který první ligu i přískal.

Dukla chce hrát svoje zápasy na Julisce, kde je doma víc než půl století. „Jsme v pronájmu, ale spolupráce s Armádou České republiky, které areál patří, je skvělá. Máme připraven plán rekonstrukce, abychom nemuseli nikam do azylu. Na tribunu je připraveno na 4 000 sedaček. Vyhlášení i sedačky by vyšly na deset milionů korun. Samozřejmě cenu ovlivní počet sedaček. V žádném případě bychom nenarušili image stadionu a respektujeme, že tu jsou doma vynikající atleti Dukly. Ale my se s nimi dokážeme domluvit a budeme šířit slávu Dukly společně,“ dodal Rajchl.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Text: Vladimír Orság (ředitel klubu)
Foto: archiv HC Dukla Praha

TRIUMF

po šestnácti letech

„Říkalo se, že sláva Dukly je zašlá, ale zareagovali jsme na to tím nejlepším způsobem,“ zhodnotil finálový zápas o mistra extraligy házenkář Daniel Čurda, který v Lovosicích odehrál svůj poslední zápas kariéry.

Nedá se říci, že by v období od roku 1995, kdy získala Dukla Praha poslední třicátý titul v házené, nebyly dobré výsledky. V té době jsme vybojovali 4x stříbro, 6x bronz a jen 5x jsme nestáli na stupních vítězů. Ale titul chyběl.

Hlavně v posledních pěti letech jsme měli určitě vyšší ambice než hrát o třetí místo, ale systém soutěže play-off a pro nás stabilně nepřekonatelná Karviná, na kterou jsme vždy narazili v semifinále, způsobovaly, že jsme skončili vždy před branami finále.

Až letošní ročník, který se poprvé hrál novým systémem nadstavby, přinesl obrat, i když po základní části to s námi zrovna nevypadalo dvakrát nejlépe. Družstvo se trápilo, nedokázali jsme najít správnou herní pohodu, často jsme prohráli i s papírově slabšími soupeři, dokonce jsme nepostoupili do finále Českého poháru po porážce v Třeboni na půdě posledního družstva tabulky. Čtvrté místo po základní části a pětibodová ztráta na vedoucí Lovosice opravdu nedávalo moc šancí zaútočit na titul a také s námi nikdo moc nepočítal, zvláště když se před začátkem nadstavby dlouhodobě zranili Landa, Krupa a stále chyběl dlouhodobě zraněný Rams.

V této beznadějně chvíli jsme přemluvili Dana Čurdu, ať to ještě zkusí a pomůže mladým hráčům z krize. Ještě první zápas v Karviné jsme prohráli o jedinou branku, ale s dobrým pocitem, že to mohlo při troše štěstí vyjít. To, co následovalo dalších devět kol, již těžko bude někdy překonáno, protože jsme během nich

nejen neprohráli, ale dokonce jsme smazali náskok Lovosic tak, že do posledního zápasu v Lovosicích jsme jeli již s dvoubodovým náskokem a bonusem dvou branek ze vzájemných utkání.

Samotný zápas v Lovosicích hraný před kamerami ČT byl faktickým vyvrcholením finále extraligy. Zápas pro nás začal před beznadějně vyprodanou halou dobře, rychle jsme se ujali vedení, o které jsme ale do poločasu přišli. Jednogólová ztráta však byla ještě přijatelná. Zle to začalo vypadat kolem desáté minuty druhého poločasu, kdy jsme již prohrávali o pět branek. Potom však série několika výborných zákroků brankáře Tomáše Petržaly a fantastický výkon Dana Čurdy, jenž hrál svůj poslední zápas, znamenaly obrat v utkání a konečné vítězství Dukly Praha. Zklamání domácích bylo hmatatelné, o to více si získal titul užíli naši fanoušci, kteří nás přijeli povzbudit a patří jim za to velké poděkování.

Dukla získala letošní titul zaslouženě, dokázala vyhrát na půdě všech soupeřů, dokonce i obávané Zubří s námi letos ani jednou nevyhrála a výkon v posledním zápase byl oceňován i házenkářskými odborníky. Zisk jednatřicátého titulu je pro nás velkým povzbuzením, neboť byl dosažen ve zcela odlišných podmínkách, než tituly minulých let, kdy se nic jiného než první místo nebralo.

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají, a těm fandům, jež nás chodí pravidelně povzbuzovat do sportovní haly v Ruzyni. |

Vstup Armády ČR do CISM před dvaceti lety se stal jedním z mezníků v historii armádního sportu

CISM

V úterý 24. května 2011 v Domě armády Praha uspořádalo Armádní sportovní centrum DUKLA za přítomnosti náměstka ministra obrany Michaela Hrbaty a náčelníka Generálního štábu AČR armádního generála Vlastimila Picka slavnostní shromáždění u příležitosti 20. výročí vstupu Armády České republiky do Mezinárodní rady vojenského sportu (CISM).

Mezinárodní radu vojenského sportu CISM (Conseil International du Sport Militaire) s cílem přispívat k rozvoji vojenského sportu, sportovních kontaktů a k výměně zkušeností mezi členskými armádami celého světa založily 18. února 1948 ve francouzské Nice armády Belgie, Dánska, Francie, Lucemburska a Nizozemska. Dnes je CISM označována za třetí největší multisportovní organizaci světa, která slučuje 132 armád celého světa a s výjimkou Velké Británie všechny členské armády NATO. V roce 1994 byla CISM oficiálně uznána Mezinárodním olympijským výborem.

Armáda České republiky byla za řádného člena CISM oficiálně přijata 10. května 1991 v tanzanském městě Arusha a nyní se řadí mezi nejaktivnější. Za 20 let činnosti v CISM se podílela na organizaci pěti mistrovství světa, tří vědeckých symposií, dvaceti mezinárodních závodů CISM-regional ve sportovní střelbě a řady

mezinárodních závodů v moderním pětibojí, šermu, kynologickém biatlonu a parašutismu.

Ve dvacetileté historii československého a posléze českého armádního sportu dosáhli naši sportovci řady vynikajících úspěchů

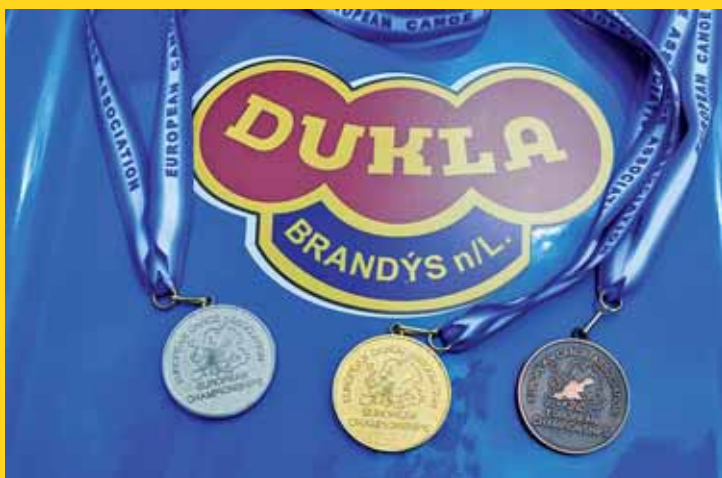
- 1/ Náčelník GŠ AČR Vlastimil Píček, náměstek ministra obrany Michael Hrbata a ředitel ASC DUKLA Jaroslav Průšek
- 2/ Vlastimil Píček a Michael Hrbata
- 3/ Všichni bývalí i současní zástupci armádního vrcholového sportu v CISM

na soutěžích CISM. Ze světových armádních her, armádních mistrovství světa a Evropy přivezli celkem 119 medailí – 31 zlatých, 47 stříbrných a 41 bronzových.

V roce 20. výročí vstupu AČR do CISM budou českou armádu reprezentovat sportovci na 5. světových armádních hrách, které pořádá v červenci brazilská armáda v Riu de Janeiro, sportovní střelci se zúčastní CISM-regional v červnu ve Švýcarsku a v září v Německu stejně jako vojenští pětibojaři. |

Text a foto: Ivana Roháčková

Text: Karel Felt
Foto: archiv Kamila Mrůzka

Třiatřicetiletý kajakář Kamil Mrůzek z Dukly Brandýs nad Labem si nejdříve z květnového mistrovství Evropy ve sjezdu na divoké vodě přivezl kompletní sadu medailí, aby k ní o měsíc později přidal zlato a stříbro z historicky prvního mistrovství světa ve sprintu v německém Augsburgu.

Z divoké vody vylovil pět kovů

Z Evropy kompletní sada

V posledních letech se mu v individuálních závodech příliš nedařilo, ale po čtyřech letech smůlu prolomil a na klasické trati vybojoval bronz, který má vzhledem k obtížnosti trati velkou hodnotu. Na vítězného Francouze Peteho sice ztrácel téměř pět sekund, ale medailový vstup do šampionátu byl dobrým příslibem.

Hned následující den se jel na klasické trati závod hlídek. To je parádní Mrůzkova disciplína, a také česká, protože od roku 1999 kajaky s českou vlajkou nikdy neminuly stupně vítězů. Společně s Mrůzkem jeli rovněž Tomáš Slovák, který půjčil loď „hrajícímu“ trenérovi Robertu Knebelovi. České trio tradičně táhl zkušený Mrůzek a s vítěznou francouzskou lodí svedli úžasný souboj. Od zlata je dělilo neskutečných 0,49 sekundy. Jeden rychlejší záběr? Kdo ví. I tak si kajakář Dukly stoupl znovu na pódium, tentokrát z druhé strany než v závodech jednotlivců. Zbývaly dva závody ve sprintu a v nich chtěl udělat ještě o krok víc a výš...

Jenže individuální závod Mrůzkovi nevyšel, skončil až ve třetí desítku startujících, na což není zvyklý. Po sobotním závodě jednotlivců se cítili Francouzi jako neporazitelní, na zlato si dělali zásluku i Němci a Italové. Výsledky jednotlivců dávaly tušit, že se v neděli na Ibaru odehraje bitva nikoliv o sekundy, ale o desetinky.

V české hlídce místo sebe poslal do boje trenér Knebel mladíka Richarda Hálu, který příjemně překvapil v soutěži jednotlivců. Mrůzek, jemuž závod nevyšel, ale nemohl v týmu chybět. Právě jeho zkušenosti měly sehrát rozhodující úlohu v bitvě o medaili. A Mrůzek znovu

potvrdil, že je skutečně kajakářskou hvězdou, kterou jeden nezdar nezlomí, ale naopak správně nabudí. Česká hlídka předvedla vynikající výkon a vybojovala zlato o pouhých 0,64 sekundy před Francouzi, kterým tak oplátila porážku z klasického závodu.

Stříbro z prvního mistrovství světa ve sprintu

O měsíc později se na Eiskanalanu v německém Augsburgu jelo historicky první mistrovství světa ve sprintu a navíc ve zcela nové podobě. Dvoukolové závody se změnilo pro větší atraktivitu v kvalifikaci a vše se rozhodovalo v jediném finále. Buď ano nebo. V neděli 12. června se jel sprint kanoistů a Kamil Mrůzek v něm podal fantastický výkon, když vybojoval stříbro. Na zlatého Slovincce Znidarčiče ztratil jen 0,71 s. „Jsem z toho v šoku, něco takového jsem tedy opravdu nečekal. Tohle stříbro ze sprintu bych přirovnal ke zlatu z dlouhého závodu na mistrovství světa v Karlových Varech v roce 2006. Nikde jsem také nezažil tak bouřlivou atmosféru jako na tomhle kanále. My, sjezdaři, jsme zvyklí závodit v přírodě a takový kotol, který tady diváci vytvořili, to byl neopakovatelný zážitek,“ říká spokojeně, když si na krk pověsil jedenáctou medaili ze světových šampionátů.

Zlaté hlídky

V pondělí 13. června se jely Čechy velmi oblíbené hlídky. Ovšem Němci v této disciplíně patří ke špičce, takže kolem prvního umělého kanálu pro vodní slalom bylo opět nabito. Ale bouřlivá atmosféra české trio Mrůzek, Slovák, Hála opět nabudila k výbornému výkonu. Soupeřům tentokrát nedali šanci a Francouze porazili o 2,28 sekundy. Němci si dojeli s téměř pětisekundovou ztrátou pro bronz. „Bylo to fantastické! Jeli jsme skvěle, nedělali jsme chyby a drželi se pohromadě jako správný tým. Tenhle šampionát určitě patří k mým nejlepším a nejen kvůli medailím, ale i pro neuvěřitelnou atmosféru,“ jásal Kamil Mrůzek, který ke zlatu z ME přidal v hlídkách i světové.

TŘETŘA

Jen výškař Jaroslav Bába prožíval z atletů Dukly skutečný maturitní den, ale při Zlaté třetře Ostrava nebyl sám, kdo se na vítkovickém stadionu účastnil přelomového závodu. Podobně na tom byli i oštěpaři Petr Frydrych, který si soutěž poprvé užíval jako domácí favorit v hlavním programu, a Barbora Špotáková, jež se ukázala v české premiéře jako svěřenkyň Jana Železného. Všichni skončili do třetího místa.

Jako maturita

Jaroslav Bába prožil maturitní večírek, na který se nezapomíná. Místo s profesory z Anglo-německé obchodní akademie v Praze se ale v den své zkoušky z dospělosti pozdravil na stadionu s halovým mistrem světa Ivanem Uchovem nebo bronzovým medailistou z MS Raulem Spankem. Po poledni v úterý 31. května v Praze na Břevnově odmaturoval a po letu speciálem měl nakonec na stadionu ve Vítkovicích jen čtvrt hodiny na rozcvičení. Přesto parádně překonal výšku v hodnotě 228 centimetrů, dál ale už neměl sílu. „Pořádně jsem se na závod nepřipravil, neměl jsem takovou šťávu. Měl jsem toho plně kecky, byl to pro mě tréninkový závod,“ hodnotil Bába, který měl své maturitní vysvědčení dostat až několik týdnů po závodě, ale věřil si. „Dnes byla hlavní škola. Snad jsem otázky zodpověděl. Byl jsem si na 99 procent jistý.“ Bába skončil třetí za vítězným Uchovem a Spankem, kteří oba překonali rekord mítinku 232 centimetrů.

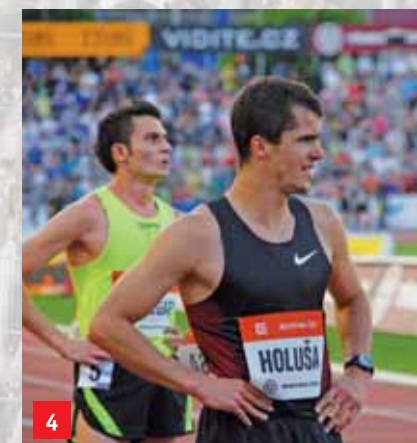
Třetí místo bral také oštěpař Petr Frydrych, v úvodu sezony nejlepší muž ze silné oštěpařské skupiny Jana Železného. Vítěz úvodního závodu Diamantové ligy z Dauhá hodil nejdál 81,81 metru, což mu stačilo na třetí místo. Vyhrál Němec Matthias De Zordo (85,78), který posledním pokusem odsunul na druhou příčku Fina Tero Pitkämäkiho. „Do poslední chvíle jsem čekal, že mi to uletí. Nestalo se,“ litoval Frydrych, který v úvodu sezony bojoval s bolestí v zádech. „Co se nepodařilo mně, povedlo se De Zordovi.“ Za Frydrychem se seřadili čtvrtý Vítězslav Veselý (80,69) a pátý Jakub Vadlejch (78,02).

Barbora Špotáková v Ostravě zatím vyhrála jenom jednu v kariéře, před čtyřmi lety, a nepřijemnou tradici neporušila ani letos. Tentokrát ji porazila velká ruská rivalka Maria Abakumovová výkonem (65,81), Špotákové stačilo solidních 64,78 na druhé místo. „Ještě tomu něco chybí. Věřím, jsem trpělivá. Víím, že to dozraje,“ hodnotila Špotáková s úsměvem. „Honza Železný byl taky trpělivý. On ví, že házet teď sedmdesát je nesmysl. Sezona je strašně dlouhá, je dost času a šanci, aby to vylezlo do závodního šmrncu.“

Talantovaný sprinter Pavel Maslák využil vydařeného soustředění na Tenerife, zlepšil si osobní rekord na dvoustovce na 20,86 sekundy a splnil limit na ostravské ME do 22 let.

Jakub Holuša nemohl usilovat o limit na mistrovství světa na půlce, na kilometru si vylepšil osobní rekord časem 2:17,08.

Jiří Kmínek si osobním rekordem 1:47,89 na 800 metrů zajistil účast na mistrovství Evropy juniorů.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Výškař Jaroslav Bába
- 2/ Oštěpař Petr Frydrych
- 3/ Oštěpařka Barbora Špotáková
- 4/ Běžeck Jakub Holuša

Osmnáctý ročník ozdobily tři rekordy

Za příjemného počasí se v pondělí 13. června 2011 na armádním stadionu Juliska v Praze uskutečnil Premium mítink Evropské atletiky Memoriál Josefa Odložila, jehož spoluorganizátorem je Armádní sportovní centrum DUKLA. Letošní ročník připravil do hlavního programu 13 disciplín.

Osmnáctý ročník druhého největšího atletického mítinku na českém území přinesl tři rekordy: Marcela Lustigová překonala ten český o 12 setin sekundy v běhu na 3 000 metrů překážek časem 9:41,73. Maxima mítinku na Julisce překonali Zuzana Hejnová na čtvrtce překážek a Jaroslav Bába, který v domácím výškařském sektoru potvrdil výbornou formu. Halový vice-mistr Evropy překonal napotřetí 231 cm a třikrát se neúspěšně pokoušel o zapsání výkonu 235 cm. „Moc jsem se na to nepřipravoval, byl jsem trochu utahaný, ale výhra v rekordu mítinku samozřejmě potěší,“ prohlásil Bába.

Hlavní tvář mítinku olympijská vítězka v oštěpu Barbora Špotáková také vyhrála. Dvakrát překonala 64 metrů, v poslední sérii pokus trefila nejlépe a hodem dlouhým 65,77 metru zůstala jen 12 centimetrů za nejlepším světovým výkonem roku. „Kdybych tady nevyhrála, tak bych byla hodně naštvaná,“ svěřila se Špotáková po prvním vítězství v sezoně. „Cítila jsem se dobře a podmínky byly ideální, dobrá atmosféra, mohla jsem hodit dál.“

Jarmila Klimešová obsadila po výkonu 59,89 pátou příčku, zároveň však přišla o svůj juniorský národní rekord z roku 2000. Vzala jí ho Irena Šedivá, svěrenkyně bývalého trenéra Špotákové Rudolfa Černého, vynikajícím zlepšením svého osobního maxima na 56,38 m, čímž se navíc kvalifikovala na ME do Tallinnu.

Hlavní závod na 1 500 metrů, v němž Odložil v roce 1964 vybojoval stříbro na olympijských hrách v Tokiu, vyhrál Maročan Fúad El Kaam. Mílař z Dukly Praha Jakub Holuša si vylepšil osobní maximum o 37 setin a časem 3:38,10 skončil čtvrtý, jen o desetinu mu unikl mírnější limit pro start na MS.

Mírnější limit na srpnové atletické mistrovství světa splnil tyčkař Jan Kudlíčka, výkon 560 cm však musí ještě zopakovat, aby se do Tegu podíval.

Nejlepším atletům předávali ceny a pamětní medaile hosté závodu. Barboře Špotákové, vítězce hodu oštěpem, gratuloval spolu s legendární oštěpařkou Danou Zátokovou ministr obrany Alexandr Vondra, první tři muže

na 110 m překážek dekoroval náčelník Generálního štábu armádní generál Vlastimil Pícek, koulařům zavěsil na krk medaile náměstek Michael Hrbata.

Z Julisky zase na Strahov

Memoriál Josefa Odložila se koná každoročně od roku 1994 v Praze na počest tragicky zesnulého běžce Josefa Odložila († 1993), který vybojoval na LOH v Tokiu 1964 stříbrnou medaili v běhu na 1 500 metrů. V letech 1997–2001 byl pořádán na strahovském stadionu Evžena Rošického. Od roku 2002 je místem konání stadion Juliska v Dejvicích. V roce 2003 byl mítink zařazen do kategorie IAAF Grand Prix II, později do EAA Premium Meeting.

Na armádním stadionu Dukly začala plánovaná rekonstrukce budovy lázní v květnu 2011 a její další opravy nutně vyženou atlety po následující dva roky na Memoriál opět na Rošického stadion.

„Budova lázní pochází už z roku 1958,“ vysvětlil Jaroslav Přišcák, ředitel ASC DUKLA. „Dosud se opravy ‚pytlíkovaly‘, teď už je to neúnosné. Rekonstrukce, která se 13 let odkládala a spolkně 290 milionů korun, by měla skončit na konci října 2013.“

Text a foto: Ivana Roháčková

- 1/ Jaroslav Bába
- 2/ Běžci hlavního závodu MJO
- 3/ Barbora Špotáková
- 4/ S číslem tři Zuzana Hejnová
- 5/ Dana Zátoková
- 6/ Závodil i žáci Dukly
- 7/ Hosté memoriálu

1

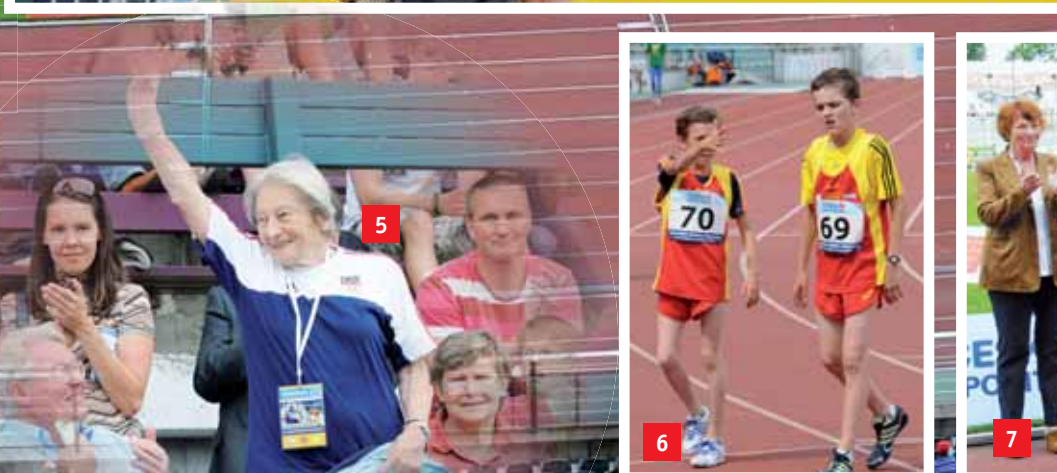
2

3

4

5

6

7

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková

Kladenské ladění

Vyrovnaná tvář, sem tam i úsměv. Zatímco Kubánek Leonel Suárez přemítal, jak naloží s několika tisíci dolarů, kolik činila odměna pro vítěze vícebojařského mítinku TNT Fortuna, Roman Šebrle měl jasno: dokončil jsem, ale návrat po zranění z úvodu května jsem uspěchal.

Majitel osmnácti medailí z nejpřednějších podniků toužil po jediném – desetiboj konečně zase dokončit. Neboť od mistrovství světa v Berlíně v srpnu roku 2009 se mu to kvůli loňské sezoně nabitě zdravotními patáliemi nepodařilo ani jednou.

Vyjde to tentokrát? Vyšlo, ale jaksi napůl. K limitu pro mistrovství světa v jihokorejském Tegu totiž bylo od součtu 7 343 bodů hodně daleko. A z osmnácté příčky ještě dál.

Další zastávka na cestě k vysněným olympijským hrám v Londýně, Šebrleho čtvrtým, se v Kladně nepříblížila ani o píd. Hned při dále, druhé disciplíně, si šampion natáhl dolní částí lýtkových svalů na obou nohách. „Běhat můžu, ale limituje mě to dost. A taky mě napadlo, že bych se tady mohl zranit a bylo by to v pytlí úplně. Když nemůžu závodit naplno, je to špatné. Přitom vím, že zraněné to není, že za pár dnů budu v pořádku,“ vysvětloval v kladenském větru, proč v některých disciplínách končil v polovině, ale v jiných se trápil i na chvostu startovního pole.

Třicet šest let je tomu chlapíkovi. Někdejší soupeři už dávno odložili nářadí do kouta, ale on stále ještě nechce. Atletika je jeho život, zvládl ji dokonale, tak proč odcházet?

„Jsem naprosto v pohodě, vím, že jsem tady o lepší výsledek usilovat nemohl, závodil jsem na padesát procent. Ani v jedné disciplíně to nebylo šedesát procent. Do ničeho jsem se nehna, nohy budou brzy v pořádku a potrénuju na Ratingen,“ zmínil mítink v Německu, kde uprostřed července bude znovu útočit na limit pro světový šampionát.

„Ano, chci skončit v Londýně, a tam vede cesta přes Tegu,“ potvrdil již po několikáté svůj úmysl. Byla v tom symbolika. V závěrečné disciplíně, patnáctistovce, se z dosud pozvolného běhu začal na konci pole běžců rvát s bolestí i soupeři, jen aby patřičně zafinišoval. „Mladej furt říkal: Tati, ty budeš zase poslední? Tak jsem musel přidat,“ usmál se. Osmiletý Štěpán Šebrle soutěžil ve vložených dětských závodech a táta jej samozřejmě sledoval. „Běžel rychlou šedesátku, do dálky skočil ke čtyřem metřům. Jednou bude lepší než já,“ hlásil.

Proč opouštět sektory, když se srdcí nechce? A když tě stovky dětských hrdel povzbuzují od první do poslední disciplíny? Kladenský mítink, jenž má za sebou pátý ročník, je se Šebrlem spjatý pupeční šňůrou. Ale co dál, když příští rok hodlá legenda světového víceboje závodit na Sletišti naposledy? „Třeba už za dva roky převezme Romanovu roli Adam Helcelet,“

1/ Roman Šebrle
2/ Vítěz desetiboje Leonel Suárez
3/ V dresu Dukly Jaroslav Hedvičák

zasnil se ředitel mítinku Zdeněk Lubenský a zmínil devatenáctiletého vícebojaře, jemuž k osmitisícové hranici chybí už jen pár bodků a kterého na Julisce připravuje trenér Tomáš Dvořák.

Kruh se uzavírá. |

Bramborový evropský test Doktora nevykolejil

S cílem otestovat výkonnost svého týmu před srpnovým světovým šampionátem rychlostních kanoistů v maďarském Szegedu jel reprezentační kouč Martin Doktor na mistrovství Evropy do Bělehradu. „Šlo o test, tady se dalo ještě bez nervů zjistit, jak na tom v porovnání s konkurencí jsme,“ přiblížil Doktor, dvojnásobný olympijský vítěz z Atlanty. „Szeged totiž bude už olympijskou kvalifikací pro Londýn,“ upozornil.

Češi se z Bělehradu vrátili s jedinou medailí, a to bronzem Lukáše Korandy na neolympijské trati 5 000 metrů, a čtvrtým místem deblkajaku Pavel Davídek – Lukáš Trefil na olympijském kilometru. Doktor přesto nespokojený nebyl. „Je mi sice líto, že jsme na olympijských tratích žádnou medaili nezískali, ale výsledky jsou to i tak krásné,“ tvrdil. „Až na jeden případ jsme vždy postoupili do velkého finále a navíc snížili časové odstupy na nejlepší nebo se soupeřům dokonce vyrovnali,“ upozornil. Doktor má ještě v živé paměti rok 2007, kdy Češi na evropském šampionátu uspěli, ale při mistrovství světa, které bylo kvalifikační pro Peking, pak propadli, a tak Bělehrad bere jako výstrahu. „Musíme se dobře připravit, i evropská špička bude ty dva měsíce před Szegedem tvrdě pracovat. Navíc přibudou lodě ze zámoří a z Číny,“ nezapomíná bývalý a nedávný reprezentant.

Posádka čtyřkajaku, obhájci loňského bronzu, mají v dosavadním průběhu sezony smůlu. Nejdřív potkaly zdravotní problémy Jana Součka, jehož zraněná žebra nepustila před třemi týdny celou čtveřici na start závodu Světového poháru v německém Duisburgu, do Bělehradu pak přijel Daniel Havel se žaludečními problémy. Nejnovější člen posádky ze kuryroval suchými houskami, suchou rýží a hořkým čajem, trenér Martin Doktor dostal svému příjmení a ordinal svému svěřenci hlt domácí slivovice.

Čtyřkajak nakonec na start nastoupil, ale už o přímý postup do finále musel bojovat do posledního metru a rozhodla o něm až cílová fotografie. Ve finále pak dojel sedmý. Posádka však nikterak nepanikařila. „Není důvod, to nejdůležitější nás teprve čeká. Tato sezona není o medailích, důležité je jediné: zajistit si start v Londýně. A tomu klidně obětuju všechny medaile,“ dodal Jan Štěrba.

Jediná sekunda k medaili

Největším českým úspěchem v Bělehradě tak byl bronz Lukáše Korandy v závěrečném

pětikilometrovém závodě a čtvrté místo deblkajaku dukláků Pavla Davídka a Lukáše Trefila na olympijském kilometru, kde jim k bronzu chyběla jedna sekunda. Dvojici, která předvedla životní jízdu, přitom ještě na začátku sezony chtěli trenéři rozdělit. „My jsme si ale prosadili, že chceme jezdit spolu, a teď jsme čtvrtí v Evropě,“ jásal Davídek. Oba se přitom mohli těšit i na speciální prémii v podobě kilového bifteku a pív, kolik vypijí, kterou jim slíbil bývalý Trefilův kouč Jan Svárovský, majitel Vodácké krčmy U Sváry. |

Výsledky kanoistů Dukly Praha na ME v Bělehradu:

1 000 metrů
C2 muži: 5. Jaroslav Radoň, Filip Dvořák (ČR) +1,962.
K2 muži: 4. Pavel Davídek, Lukáš Trefil (ČR) +2,238.
K4 muži: 7. Česko (Ondřej Horský, Jan Souček, Daniel Havel, Jan Štěrba) +2,286.
200 metrů
Finále B – C1 muži: 5. Jiří Heller (ČR) + 2,028
500 metrů
C2 muži: 6. Jaroslav Radoň, Filip Dvořák (ČR) +2,100.
K4 ženy: 8. ČR (Anna Adamová, Jana Šebestová, Jana Blahová, Lucie Matoušková) +4,068.
5 000 metrů
K1 ženy: 8. Anna Adamová (ČR) +1:07,632
K1 muži: 7. Jan Souček (ČR) +55,452.

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková

1/ Lukáš Trefil a Pavel Davídek
2/ Jan Souček

2

Citius, altius, fortius

... rychleji, výše, silněji. Jakoby v duchu tohoto olympijského motta se zatím nese letošní sezona bikerů Jaroslava Kulhavého.

jaroslav kulhavý

Rok 2010 byl dosavadním vrcholem sportovní kariéry tohoto bikerů z Orlických hor. Jaroslav postupně vylepšoval všechna historická maxima českých závodníků v soutěžích Světového poháru, ovládl mistrovství Evropy, stal se vicemistrem světa a sezonu zakončil na pozici světové jedničky dle rankingu UCI. Tyto vynikající výsledky mu potom vynesly angažmá v továrním týmu Specialized factory racing, přijetí do ASC DUKLA a korunu krále českých cyklistů.

Cílem pro rok 2011 bylo potvrdit příslušnost k absolutní světové špičce, uspět v závodech Světového poháru a zajistit si co nejlepší pozici pro boj o LOH 2012 v Londýně. Přípravu na hlavní soutěžní sezonu si Jaroslav zpestřoval mimo jiné také účastí v cyklokrosových a silničních závodech. A nevedl si vůbec špatně. Na jubilejním 60. mistrovství ČR v cyklokrosu v Hlinsku vybojoval bronz a na tradiční české klasice Brno–Velká Bíteš–Brno zatápněl i silničářům, když si dospurtoval pro čtvrté místo a zvítězil v bodování vrchařů. Kvalitu přípravy prokázal také v prvních závodech na „vlastním písečku“, když, i přes doladování nového materiálu, zvítězil v jedné z etap kyperského Sunshine Cupu a poté i na mezinárodním závodě v rakouském Langenlois.

Od poloviny dubna už „Kulhec“ na soutěžích nepoznal nic než stupně vítězů. Týden před startem série SP otestoval formu, materiál a profil trati prvního světáku v Pietermaritzburgu (JAR) v blátivém a deštivém závodu národního poháru, v němž obsadil druhé místo. V prvním ostrém startu sezony si v naprosto odlišných podmínkách o jednu příčku pohoršil, přesto byl se třetím místem za Schurterem a Absalonem maximálně spokojený. O další týden později v Belgii při prestižním závodu v Houffalize bylo obsazení stupňů vítězů naprosto totožné.

V polovině května měli fanoušci možnost vidět Kulhavého na vlastní oči závodit na MTB King of Prague, kde nejenže zvítězil v kategorii Elite, ale také svou osobností podpořil závody hendikepovaných cyklistů. Následoval druhý podnik Světového poháru v Dalby Forest (GBR), i tady Jaroslav suverénním způsobem ovládl závod a premiérově se posunul do celkového vedení průběžného pořadí Světového poháru. Postavení na jednotlivých stupních pódia ve svěťáku potom zkompletoval poslední květnový víkend na své nejoblíbenější trati v Offenburgu, když nestačil pouze na fantoma místní tratě Julienu Absalona, který jej vystřídal

i v čele průběžného hodnocení. A aby druhých míst nebylo málo, dokončil na této pozici také spektakulární exhibici Pražské schody.

Dalo by se říci, že jaro bylo pro Jaroslava Kulhavého nadmíru úspěšné a cíle, které si před sezonou dal, se mu dařilo naplňovat. Nyní jej však čeká léto nabitě nejdůležitějšími závody, jež rozhodnou o úspěšnosti celého roku. Přípravu mu však nečekaně zkomplikoval karambol. V polovině června při tréninku narazil do boku vozidla, letěl přes ně, a pak se kutálel po zemi. Odnesl to frakturou nosních kůstek, pohmožděním a otokem v obličejí, tržnou ránu na bradě a hlavně zraněním zubů včetně vyražených. „Borec mi prostě na křižovatce nedal přednost,“ komentoval Kulhavý nehodu. „Je to nepřehledné místo, navíc já jsem to tou dobou zrovna docela páčil.“ Některé plánované starty tak musel vynechat.

Po doléčení Jaroslav vyrazí do zámoří na další závody Světového poháru, kde se bude snažit o návrat do čela hodnocení seriálu, na mistrovství ČR v Teplicích, obhájit kontinentální titul na Slovensko a další SP, tentokrát před domácím publikem v Novém Městě na Moravě a v Itálii. Vrcholem sezony pak bude světový šampionát ve švýcarském Champéry na začátku září. |

Text: Jan Kinkor
Foto: Ivana Roháčková

Tesy pod Ještědem dominoval

Letošní sezona se však pro Tesyho nevyvíjela úplně podle jeho představ. Začátkem tohoto roku ho sužovaly zdravotní problémy. Nejprve to byly přetížené úpony svalů v oblasti boků, které mu nedovolovaly plnohodnotný trénink, a když už to vypadalo, že to bude dobré, poranil si při tréninku rameno. V důsledku těchto peripetií musel vynechat řadu mezinárodních i domácích soutěží. K závodění se tedy vrátil až koncem března účastí na mistrovství ČR v Lovosicích, kde obsadil 3. místo v disciplíně kata jednotlivci a společně s reprezentačními kolegy zvítězil v disciplíně kata team. Na mistrovství Evropy federace WKF (World Karate Federation) v Curychu (SUI) tak startoval pouze v týmové soutěži, ale čeští reprezentanti podlehl hned v prvním kole kolektivu Ruska a ze soutěže vypadli.

Neúspěchem na ME se také pravděpodobně uzavřela kapitola Jakubova působení ve federaci WKF. Už na podzim roku 2010 byl totiž touto mezinárodní federací spolu s několika dalšími závodníky penalizován vyloučením z mistrovství světa, protože se předtím zúčastnil evropského šampionátu konkurenční WKC (World Karate Confederation – Světová konfederace karate).

Ale pro Kubu mělo soutěžení v konfederaci WKC jedno obrovské lákadlo – světový šampionát před domácím publikem, který se konal 20.–22. května v Liberci a na kterém měl obhajovat titul z roku 2009. Možnost ukázat se svým fanouškům, přátelům i rodině je pro většinu sportovců nesmírně lákavá a motivující. Pakliže však jste zároveň i favoritem soutěže, může to být i do značné míry svazující. Také Jakub, možná i v důsledku tréninkového výpadku z úvodu roku, cítil značný tlak a odpovědnost. Vše ale dokázal zvládnout na výbornou a předvedl cvičení hodné mistra světa. Dynamikou a rozsahem pohybů, provedením náročných prvků i výrazem ve finálové sestavě své soupeře jasně převyšoval a po zásluze zvítězil.

Positivní dojmy ze sportovní stránky účasti na libereckém šampionátu navíc umocnily dojmy z organizace této soutěže, důstojné prostředí Tipsport arény, souboje na speciálním vyvýšeném tatami za reflektorového nasvícení s doprovodnou hudbou bubeníků i publicita v médiích, které se karatistům dostalo.

Svého rozhodnutí ukončit působení ve WKF tedy Jakub Tesárek rozhodně nelituje a ve sběru medailí bude nadále pokračovat už pouze pod křídly konfederace WKC. |

Karatista Jakub Tesárek je členem Armádního sportovního oddílu DUKLA různé Praha od roku 2006 a vždy patřil mezi spolehlivé sběratele cenných kovů. Za svou píli a spolehlivost byl v letošním roce oceněn společně s dalšími sportovci udělením Pamětního odznaku ASC DUKLA.

Text: Jan Kinkor
Foto: Ivana Roháčková

jakub tesárek

DUKLE

pomohl k pěti titulům

Josef Jelínek hájil barvy fotbalové Dukly jako profesionální hráč devět let a stejnou dobu byl později správcem stadionu na Julisce. V dresu armádního celku se výrazně podepsal na pěti mistrovských titulech, v roce 1962 pomohl národnímu mužstvu na mistrovství světa v Chile k zisku stříbrných medailí a v závěru své sportovní kariéry se v nizozemském Deventeru dočkal i úspěšného zahraničního angažmá. A protože letos 9. ledna oslavil 70. narozeniny, tak si s dodatečnou gratulací a přáním pevného zdraví připomeňme aspoň to nejdůležitější z jeho fotbalového života.

Narodil se v pražských Záběhlicích, takže na hřiště populárního ČAFC to měl pár kroků. Navíc jeho otec byl správcem v tomto vinnohradském klubu, takže o první fotbalové krůčky se malý Josef pokoušel už v sedmi letech. „Já i moji dva bratři měli podporu rodičů, takže celá žákovská léta byla plná radosti a sportovního vyžití,“ vzpomíná s odstupem několika desetiletí.

Ze Spořilova na Strahov

Už jako žák si často zahrál i za dorostenecký tým a brzy také za družstva Prahy či Středočeského kraje. Tyto zápasy pečlivě sledoval trenér Bohumil Musil, který si pak vybíral talentované fotbalisty do reprezentačních mládežnických celků. „Při jednom utkání, v němž se mi podařilo vstřelit čtyři góly, jsem ho zaujal natolik, že žádal o mé uvolnění z Čafky do Dukly. Brzy došlo k dohodě, a tak jsem za sadu dresů, trenýrek a štulpen ve 14 letech začal třikrát týdně jezdit tramvají ze Spořilova na Strahov,“ vrací se ke svým začátkům v dorostu Dukly.

Jeho otec byl kameníkem, strejda zedníkem a také Josef zůstal věrný řemeslu: vybral si obor instalatér-topenář. „Za tři roky jsem získal výuční list, ale řemeslu jsem se věnoval

pouze tři měsíce. V roce 1959 jsem akceptoval možnost nastoupit s ročním předstihem vojenskou základní službu a povolávací rozkaz mě poslal do Dukly, kde jsem se znovu setkal s Musilem, v té době však už trenérem prvoligového mužstva. A hned jsem se vešel na soupisku „áčka“, v němž jsem vedle Masopusta, Nováka, Pluskala, Borovičky a dalších hvězd poznal atmosféru kolem velkého fotbalu,“ připomíná Jelínek začátek období, kdy se Dukla v letech 1961–1964 stala čtyřikrát za sebou mistrem Československa.

Vedle spolehlivých reprezentantů, kteří měli za sebou i světový šampionát v roce 1958 ve Švédsku, seděl zpočátku tiše v koutku kabiny a téměř každému vykal. Brzy však na jejich „rozkaz“ musel s vykááním skončit. „Vážil jsem si jejich fotbalového kumštu i velkých zkušeností z mezinárodní scény. Nikdy předtím mě ani ve snu nenapadlo, že bych někdy mohl hrát

po jejich boku proti Puskásovi, di Stefanovi, Gentovi, Pelému, Didimu, Santosovi a dalším světovým kapacitám,“ přiznává Josef.

Pětkrát do Ameriky

V roce 1960 se dočkal něčeho nezapomenutelného, své první zámořské cesty do New Yorku a Montrealu, kde Dukla zahájila svoji nádhernou pětidílnou sérii účastí na uznávaném americkém turnaji. „Poprvé 14 hodin v letadle, poprvé v Americe, poprvé zápasy se světovými mužstvy a k tomu i obdivuhodný řetěz vítězství – to byl pro mě v 19 letech obrovský zážitek. Navíc jsme několik týdnů prožili ve světě, který jsme při cestách do Sofie, Berlína či Varšavy vůbec neznali. Po návratu z USA jsem předčasně ukončil základní vojenskou službu a stal se podporučíkem,“ prozrazuje svůj další důležitý životní krok.

Stříbro z mistrovství světa

O skoro až neuvěřitelné cestě národního mužstva na mistrovství světa v roce 1962 v Chile za stříbrnými medaillemi byly popsány už stohy papíru. A ve všech komentářích, rozhovorech či hodnoceních nechybí jméno Jelínek. „Hrát ve finále proti Brazílii a před návštěvou 90 tisíc diváků, kteří přáli našemu mužstvu, bylo něco fantastického. Kromě mých spoluhráčů z Dukly chci zdůraznit vynikající výkony především brankáře Schrojfa, stopera Popluhára a záložníka Kvašňáka. Já jsem byl určen spíše na jakousi černou práci, čili třeba zdvojování obranných úkolů při hlídání špičkových fotbalistů soupeře. Obrovský podíl na našem triumfu patří samozřejmě trenérovi Vytlačilovi, který dokázal v mužstvu vytvořit báječnou atmosféru. Jeho zásluhou jsme měli čas i na různé klukoviny, kterým se nevyhýbali ani třeba o deset let starší hráči,“ pochvaluje si pobyt v Chile.

Jelínkovo jméno se nejčastěji objevovalo v souvislosti s osudným okamžikem za stavu 2:1 pro Brazílii, kdy jeho střelu zastavil obránce Djalma Santos v trestném území rukou, ale sovětský sudí Latyšev penaltu nenařídil. „Byl to jasný pokutový kop, a kdybychom ho proměnili, bylo by finále za stavu 2:2 zcela otevřené. Ale na kdyby se ani ve fotbale nehraje. Vždyť i stříbro bylo skvělé a k tomu i prémie ve výši pěti tisíc korun,“ připomíná s úsměvem.

Řetěz vynikajících úspěchů

V šedesátých letech měla Dukla ve světě velké jméno. Pravidelně hrála v evropských pohárových soutěžích a v řadě z nich dosáhla i proti renomovaným soupeřům vynikajících úspěchů. „Obrovským zážitkem bylo před 90 tisíci diváky střetnutí s Realem Madrid, dvojitý zápas s výsledky 1:1 a 2:1 s Ajaxem Amsterdamem, výhry 4:1 a 2:1 nad Anderlechtem, duely s Celtikem v semifinále Poháru mistrů, ale i souboje, v nichž chyběl jen krůček k ještě větším triumfům. Patří mezi ně například střetnutí s Benfikou (1:2 a 0:0), ale i s Borussia Dortmund. V Praze jsme totiž kvůli nesprávnému obutí a se zraněným obráncem Novákem prohráli 0:4, ale na německé půdě zvítězili 3:1,“ zdůrazňuje aktér těchto utkání.

V té době byl hlavním trenérem Dukly Vejvoda, který důsledně dbal na dodržování stanoveného režimu. „Když bylo podle jeho mínění třeba, tak se trénovalo třeba i v pravé poledne,

- 1/ Fotbalisté Dukly Praha před sezonou 1961/62
- 2/ Rudolf Kocek, Josef Masopust, Milan Svatoňský, Josef Jelínek a Miroslav Můck

kdy jsme se u hráčů soupeře, kteří šli na prohlídku města, dočkali i úsměvného popichování. Ostatně hodně lidí nám závidělo, že se podíváme do celého světa, ale my ho často viděli jen z autobusu nebo hotelových oken,“ přibližuje mnohé zájezdy.

Za vzduchem do Chomutova

Na jaře 1966 vystřídal Vejvodu na trenérské lavičce Musil a dovedl ji k dalšímu titulu. „Když jako žák jsem ho zaujal, ale v roce 1967 jsem se mu už do sestavy nehodil, a tak jsem v Dukle skončil. Namířil jsem si to se známým spartanem Vojtou do druholigového Chomutova, kam jsme podle Mladé fronty šli za vzduchem. Zpočátku jsme tam však měli dobré podmínky, ale zanedlouho nastaly změny k horšímu. Budiček v šest hodin, manuální práce ve Válcovných trub a železárnách, život na ubytovně a po nesplněných slíbech kontraverze s vedením, kvůli čemuž jsem neodjel s mužstvem na zájezd do Itálie. Po srpnových událostech v roce 1968 nastaly další komplikace, a proto na jaře následujícího roku jsem začal hledat, s pomocí jednoho Francouze, zahraniční angažmá,“ přibližuje krušné měsíce koncem šedesátých let.

Dva klidné roky v Deventeru

Při hledání nového působiště navštívil Jelínek Pospíchalův FC Rouen a dva kluby v Belgii, ale kvůli promeškanému přestupnímu termínu k dohodě nedošlo. Uspěl až v nizozemském Deventeru, kde ho jadrnou češtinou přivítal trenér Fadrhons. A hned se šestým klubem první ligy podepsal dvouletou smlouvu. „Zpočátku to byl příjemný pobyt hlavně pro rodinu, především pak obě dcery, které tam chodily do školy a už po čtvrt roce se dobře domluvily. Já jsem naopak dost složitě musel zdolávat jazykovou bariéru, protože na hřišti i v kabině mluvil trenér vlámsky. Teprve po půl roce jsem dobře rozuměl. Už o něco dřív jsem však byl některým hráčům tak trochu k smíchu. Když jsem se totiž u stadionu postavil se svojí škodovkou vedle špičkových zahraničních značek, tak jeden z velkých šprýmařů si neodpustil poznámku, že přijel pan Dubček s nejnovějším nádherným fírem,“ směje se ještě dnes.

V Deventeru měl zdarma byt a jeho měsíční plat se pohyboval kolem šesti set guldenů. „Byly to klidné dva roky. Našel jsem tam kamarády a s jedním z nich se stýkám dodnes. Manželka některé naše hosty udivovala lívančí, palačinkami či ovocnými knedlíky, které tam nikdo neznal a moc jim chutnaly. Já jsem pak zářil v restauracích, když jsem jejich dvoudecky piva pil na ex. Také po sportovní stránce

jsem byl spokojený, vždyť v klubu bylo i několik hráčů z národního mužstva. Přestože přišel nový anglický trenér a v týmu došlo k několika změnám, tak měl zájem, abych ještě aspoň jednu sezonu zůstal. Pragosport mi však smlouvu o další rok neprodoužil, tisíc dolarů jsem jako protislužbu u sebe neměl. A tak jsem se v prosinci 1971 se zemí tulipánů rozloučil, ale to jsem ještě netušil, jaká informace mě bude z Nizozemska po 40 letech čekat. Ozvali se totiž s tím, že po dvou letech působení v Deventeru mám nárok na důchod, který mně také vyplátili,“ uzavírá Jelínek své dojmy z dvouletého pobytu v Deventeru.

Bohemians, Benešov a opět Čafka

Po návratu do Prahy se Josef upsal tehdy druholigovým Bohemians, které zprvu bez trenéra a potom pod taktovkou Jiřího Žďárského našly cestu do nejvyšší soutěže. Jelínek byl kapitánem, ale osud jménem Musil ho pronásledoval i u Botiče. „Stal se trenérem a začínal mě posílat mezi náhradníky. Několikrát mě nechal třeba i půl hodiny zbytečně rozsvičovat, což se mi samozřejmě nelíbilo a v roce 1975 jsem se s vrcholovým fotbalem rozloučil. Akceptoval jsem nabídku někdejšího spoluhráče z Dukly Vacevovského z Benešova a zároveň přijal nabídku pracovat jako správce stadionu Bohemians. Ve třech sezonách v Benešově jsme z krajského přeboru postoupili až do II. ligy, což už bylo nad síly celého našeho mužstva. A tak jsem se v 37 letech vrátil tam, kde jsem jako žák začínal – tedy do Čafky. Sehrál jsem v ní však jen několik zápasů,“ dělá tečku za svoji sportovní kariérou.

Mrzí ho ztráta trofejí

Na Bohemians jako správce působil do roku 1998, potom pracoval v pneumatikárně ve Vysočanech, ale za několik měsíců se stal správcem stadionu na Julisce. „Práce mě tam bavila, ale byl jsem už v důchodovém věku, a protože tam trénovali hlavně atlety, tak mně začaly určité časové komplikace. Proto jsem se rozhodl, že si za sebe najdu náhradu a skončím, což se také v roce 2007 stalo. Teď se chodím dívat na vnuka, který hraje za Bohemians, a bavím se fotbalem. Jsem samozřejmě rád, že Dukla bude zase sbírat body v nejvyšší soutěži, i když v jiné podobě než za našich časů. Moc mě mrzí, že všechny vzácné trofeje někdejší slavné Dukly kamsi zmizely, jsou prý dokonce v Příbrami i po hospodách. Nemohu pochopit, jak k tomu vůbec mohlo dojít, že to někdo dopustil. Snad se někdy přece jen vrátí na Julisku, kam patří,“ dodává sedmdesátiletý jubilant. |

Za golfovým snem

Stát se nejlepší golfistkou planety? Proč ne! Šestnáctiletá Klára Spilková věří, že se jí podaří toto přání naplnit. „Vím, že ta cesta bude dlouhá, plná porážek, ale jsem připravena ji podstoupit a udělám maximum pro naplnění svého snu,“ řekla naprosto přesvědčivě na začátku sezony, v níž jí čeká velice důležitý krok. Chce uspět v profesionálním a velice prestižním Ladies European Tour, do něhož vstoupila jako nejmladší hráčka v historii. Účast mezi nejlepšími evropskými golfistkami si zajistila loni v prosinci devátým místem v kvalifikační škole ve Španělsku.

Mezi profesionálky vstoupila v prosinci. Vzhledem k tomu, že se golf stal olympijským sportem, stala se členkou juniorského týmu Dukly. „V roce 2016 bych chtěla startovat na olympijském turnaji v Riu de Janeiro. To je další z mých postupných cílů,“ přiznala. Půvabná šestnáctiletá dívka má kolem sebe špičkový tým. Podcenit nelze sebemenší maličkost. Zastupuje ji zkušený Alan Babický, trénuje Pavel Nič, o kondici a fitness se stará bývalý gymnasta Jiří Fiřt. V týmu nechybí ani psychologka Hana Jenčová. Rolí asistentky a caddie převzala Aneta Zárubová. „Známe se velmi dobře, mohu se na ni ve všem spolehnout,“ pochválila svoji nejbližší spolupracovnici Spilková. Týmu velí Klářin otec Petr.

S Klárou, která je od 1. června 2011 členkou SDJ ASC DUKLA, si na Julisce o golfu povídal olympijský vítěz a světový rekordman

v desetiboji Roman Šebrle, který se chce po skončení atletické kariéry prosadit do špičky i jako golfista. Krátce před setkáním se Roman Šebrle stal vítězem premiérového turnaje Czech mid-amateur tour 2011 v Mladé Boleslavi. V sérii pro hráče nad pětatřicet let zároveň zlepšil svůj handicap z pěti na hodnotu 4 a zajistil si účast v play-off. Pro stále ještě aktivního atleta Šebrleho může jít o postupný krok k uvažovanému startu na golfovém turnaji LOH 2016 v Riu.

Kdo tě přivedl ke golfu? Někde jsem se dočetl, že to bylo ve čtyřech letech.

Začala jsem hrát ve čtyřech letech a byla to taková náhoda. Bydleli jsme v Řevnicích, což je kousek od Karlštejna, kde je golfové hřiště, a byli jsme se tam podívat a jen si to zkusit. Od nás nikdo golf nehrál, rodiče ani

brácha a mně se to hned zalíbilo. Takže opravdu náhoda.

Co teď? Děláš i jiné sporty?

V zimě lyžuji. Překvapuje mě, jak všichni sportovci říkají, že nebudou dělat jiný sport, aby se nezranili, a to já se zase nechci, když mě lyžování baví, nijak omezovat.

Jak často v týdnu trénuješ?

Když trénuji v zimě, tak je to 5× do týdne na drivingu a nebo jezdíme na přípravku někam do zahraničí. Teď jsem byla například dvakrát asi dva týdny v Dubaji, tam jsem hrála venku každý den. Když skončím sezonu v říjnu, tak si většinou chci dát pauzu aspoň měsíc a pak mi to zase hned začíná.

Takže sezonu končíš v říjnu?

Ano, i když letos ji budu končit až v prosinci právě v Dubaji, protože teď hraji jiné turnaje. Loňské mistrovství pro amatéry skončilo v říjnu.

My, atleti, máme sezonu do konce září, pak máme měsíc volno a pak zase začínáme. Budeš mít taky měsíc nějaké volno?

Doufám, že ano. Když budu končit v prosinci, tak bych mohla mít pauzu v lednu. To je pak takové volno, že vůbec nehraju.

Vůbec? Jako že na to vůbec nesáhneš?

To zase jo, ale tak jednou za týden.

Máš vůbec čas na to si zahrát jen tak, třeba s rodinou? Rodiče nebo brácha hrají?

Táta hrál, ale jak se o mě a bráchu staral, tak toho měl dost, takže ho to nechytilo. A brácha taky moc nehraje, ten si jde zahrát maximálně jednou za měsíc a to ho ještě vždycky donutím, aby šel.

A máš nějaké kamarády, kteří hrají golf?

Na gymnáziu v Radotíně, kam jsem teď nastoupila, je ve třídě pět golfistů. S nimi si chodím zahrát na Zbraslav.

Jak sis navolila turnaje, jednou za čtrnáct dní?

Teď jsem to měla tak, že jsem měla turnaj, týden volno, turnaj, týden volno, turnaj... Ale taky jsem hrála tři turnaje v kuse a to už na mě bylo moc a nevládala jsem to. Byla jsem hodně vyčerpaná fyzicky i psychicky.

Úvod sezony se ti vydařil, ale další starty už tak úspěšné nebyly.

Vím, že se musím stále zlepšovat, ale to znamená lámat něco přes koleno nebo při neúspěchu panikařit. Golf je hlavně o hlavě.

Co ti většinou nejde?

Poslední dobou mi moc nejde patování, což je docela zvláštní, protože jsem známá tím, že mi patování šlo. Jsem z toho trochu zklamaná, a tak se snažím potrénovat na švih, který mám hodně nestálý.

Když uděláš chybu, co je tvoje nejsilnější hůl, se kterou se nikdy nespleteš?

Ráda hraju wečkou, to je krátká hůl – pětka železo.

A když už se opravdu spleteš, o kolik je to metrů, myslím rozptyl od středu? Třeba 30 metrů doprava – doleva, nebo se spleteš jen na jednu stranu?

Já jsem typická tím, že na obě. Tím, jak se mi všechno mění a nemám to zafixované, mám nestejný švih a občas mi to lítá všude, asi tak o 15 metrů. Když jsem na greenu a vlevo i vpravo je bunker (písková překážka, přírodní nebo umělá prohlubeň – pozn. redakce), tak se trefím do toho bunkeru.

Co je tvým cílem?

Mým snem je hrát golf co nejlépe, protože mě to baví. Chci se zlepšovat, hrát turnaje, udržet

Narozena: 15. prosince 1994 v Praze
Členka: Golf Club Erpet Praha, od 1. 6. 2011 v SDJ různé Dukla Praha
Studium: Gymnázium Oty Pavla v Radotíně
Handicap při přestupu k profesionálům: + 4
Od 1. 1. 2010 členka České profesionální golfové asociace PGAC
Vybavení: hole Titleist, míče Titleist PRO V1

Záliby: golf, lyžování, zimní i letní bruslení, čtení, hudba a tanec, Paddy – fenka labradorského retrívra

Golfistka roku 2009, 2010
Členka reprezentačního týmu ČR 2007–2011

Domácí mistrovské tituly
Mezinárodní mistrovství České republiky 2009, 2010
Mistrovství ČR na jamky 2009
Mistrovství ČR dorostenek 2007
Zahraníční individuální úspěchy
Vítězka European Young Masters 2009
Mezinárodní mistrovství Rakouska 2010
Vicemistryně na Mezinárodním mistrovství Rakouska 2009
Dorostenecká mistryně Německa 2009, 2010
Juniorská vicemistryně Francie 2009

se v Evropě. Do Ameriky zatím nechci, i když je to dost velká výzva. Nejdříve chci něco dokázat tady. Letos si chci hlavně první rok mezi profesionálkami užít, získat zkušenosti a také uspět. Chtěla bych si zahrát Evian Masters ve Francii, kde se ukáže sedmdesát nejlepších profesionálek. Dostat se tam mohu vítězstvím v některém z turnajů, nebo na divokou kartu. Tu první variantu bych brala raději.

Jak ses dostala do Dukly?

Dukla si mě našla sama. Trochu mě to překvapilo dostat nabídku mezi nejlepší české sportovce, ale jsem ráda hlavně za tréninkové story, které mi nabídla.

Tak jsi nadějná a talentovaná, Dukla hledá nové tváře a golf bude na LOH 2016 v Riu.

Příprava golfistů je hodně specifická, hodně se odbývá v zahraničí, ale mladou českou profesionálku budou moci fanoušci tohoto sportu vidět i v Česku. V září se představí na turnaji LET Prague Golf Masters, který hostí areál Albatross nedaleko Rudné u Prahy. |

Text: Karel Felt a Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková

Trenér šampionů

Letos pětadesátiletý Rudolf Höhnle pochází z Lomazic u Kadaně, dnes již neexistující obce, která v roce 1967 zmizela pod hladinou Nechranické přehrady. Jako dvouletý se s rodiči přestěhoval do Perninku na Karlovarsku, kde vychodil osmitřídku. V jáchymovském učilišti se pak vyučil frézařem a nastoupil jako údržbář do papíren ve Pstruží. Zároveň intenzivně sportoval, v létě se věnoval atletice a kopané, v zimě závodů sdruženému, se kterým začal už v deseti letech. Podmínky k zimním sportům byly tehdy v Krušných horách velmi dobré, vždyť třeba skokanských můstků stálo v Perninku a v blízkém okolí hned několik. Jejich konstrukce byla jednoduchá, využíval se svažitý terén, občas se něco přistavělo ze dřeva a už se skákalo. Mladý Rudolf závodil za Sokol Pernink a asi ve čtrnácti letech se začal specializovat na skok na lyžích.

První úspěchy jste zaznamenal už v juniorském věku, že?

V juniorské reprezentaci jsem byl od svých šestnácti. Skoky na velkém můstku jsem první absolvoval na mezinárodních závodech v Banské Bystrici, do té doby jsem znal můstky maximálně padesátimetrové. V roce 1965 jsem poprvé vyjel do zahraničí, kde jsem získal první dílčí úspěchy. V témže roce jsem na mistrovství republiky ve Vysokém nad Jizerou absolvoval premiéru mezi dospělými, obsadil jsem 3. místo a díky tomu jsem se dostal do seniorské reprezentace.

Kdy a kam jste narukoval?

Prvního července 1965 jsem nastoupil do Dukly Liberec, kde jsem absolvoval základní vojenskou službu. Po dvou letech jsem dostal nabídku v Liberci zůstat, tu jsem využil a za Duklu jsem pak závodil až do roku 1978.

Kolika olympijských her a mistrovství světa jste se zúčastnil?

Byl jsem na třech olympiádách – v Grenoblu 1968, v Sapporu 1972 a v Innsbrucku 1976 – a nejlepším mým umístěním bylo 12. místo v Grenoblu na velkém můstku. Lépe se mi dařilo na světových šampionátech, které jsem absolvoval rovněž tři – v Oslu 1966, ve Vysokých Tatrách 1970, kde jsem byl na středním můstku čtvrtý, a ve Falunu 1974, kde jsem získal bronz na velkém můstku, což byl můj největší úspěch. Pak samozřejmě byla ještě mistrovství světa v letech na lyžích – v Oberstdorfu 1973 jsem byl pátý a v Kulmu 1975 devátý.

K významným závodům patřilo vždy Turné čtyř můstků. Jak jste si vedl tam?

Na Turné vzpomínám velice rád. Je to jeden z nejtěžších závodů vůbec, protože se skáče v krátké době za sebou skoro bez tréninku na čtyřech různých můstcích. Zúčastnil jsem se jej jedenáctkrát a osmkrát jsem se umístil v první desítku, přičemž nejlépe jsem skončil pátý v roce 1971.

V tehdejší Československu se konala i domácí mistrovství. Kolikrát jste získal titul?

Mistrem jsem byl pětkrát, čtyřikrát na středním a jednou na velkém můstku. Konkurence u nás byla tehdy velká, vždyť mými soupeři byli třeba Zbyněk Hubač, Jiří Raška, Josef Matouš, Dalibor Motejlek, František Rydval, Ladislav Divila, Josef Metelka, Rudolf Doubek, Karel Kodejška, Leoš Škoda a další. To ale bylo dobře, protože to člověka hnalo kupředu a nutilo ho to k tréninku. Taky bylo jasné, že pokud porazím domácí špičku, mám šanci uspět i ve světě.

Jaké byly vaše rekordy v letech a ve skocích?

V mé době byl největší můstek v Planici, kde byl tehdy světový rekord 165 metrů dosažený v roce 1969 Manfredem Wolfem z NDR, a mně se tam podařilo skočit 158 metrů. Na ostatních můstcích záleželo na jejich kritickém bodu, ale držel jsem několik rekordů můstků, například v Liberci 111 metrů nebo v norském Odnese 105 metrů.

Jste vítězem 1. ročníku ankety Král bílé stopy z roku 1973. Jak na to vzpomínáte?

Samozřejmě velice rád, protože dobrých lyžařů bylo u nás tehdy dost. Tenkrát jsem vyhrál poslední závod Turné čtyř můstků v Bischofshofenu a to mi asi pomohlo k vítězství v anketě. O rok později jsem v ní pak obsadil 3. místo za stříbrnými medailisty z mistrovství světa ve Falunu, běžci Stanislavem Henychem a Blankou Paulů.

Co jste dělal po skončení aktivní kariéry?

Oficiálně jsem skončil v roce 1977, za Duklu jsem však skákal ještě rok, abych jí pomohl v soutěži družstev. Když mi pak ale bylo nabídnuto převzít liberecké středisko vrcholového sportu mládeže, se skákáním byl definitivně konec a já se plně věnoval trenérské práci. V roce 1979 jsem se navíc stal trenérem juniorské reprezentace a zároveň jsem vystudoval tříletou trenérskou školu na Fakultě tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy a zvládl jsem i pedagogické minimum. Liberecké středisko se přetahovalo se středisky v Banské Bystrici a ve Frenštátě pod Radhoštěm, kdo bude mít větší zastoupení v juniorské reprezentaci, a z tohoto soupeření vzešli vynikající skokani Pavel Ploc, František Jež, Vladimír Podzimek, Jiří Parma, Jaroslav Sakala, Ladislav Dluhoš, Martin Švagerko a další, kteří pak přivázeli medaile z mistrovství světa i z olympijských her.

Trénoval jste pouze mládež?

Nejraději jsem trénoval juniory ve věku od 15 do 19 let, protože jsem chtěl kluky učit skákat, a o vedení seniorů jsem příliš nestál. V roce 1982 před mistrovstvím světa v Oslu se ale

naším závodníkům nedařilo a já k nim byl víceméně proti své vůli odvelen, abych pomohl zlepšit jejich výkony. Obdobná situace nastala v roce 1989, kdy jsem opět v podstatě z donucení převzal seniorskou reprezentaci a zůstal jsem u ní celou sezonu. K juniorům jsem se pak už ale nevrátil, protože jsem dostal nabídku ze zahraničí. V červnu 1990 jsem tedy skončil v reprezentaci i v Dukle Liberec a 1. července jsem nastoupil ve Švýcarsku.

Koho jste tam vedl?

Měl jsem trénovat juniorskou reprezentaci, ale to nevyšlo. Místo toho jsem dostal na starost seniorskou rezervu, z níž jsem pro áčko připravil Bruna Reutelerera. V sezoně 1994/95 jsem vedl áčko mužů, kteří byli na MS v Thunder Bay v USA velmi úspěšní, ale na moje místo pak stejně angažovali jiného zahraničního trenéra. Mně to ale nevadilo, protože jsem konečně převzal juniory a z několika chlapců se mi podařilo vychovat špičkové závodníky. Byli to především Andreas Küttel, mistr světa z Liberce 2009, a Simon Ammann, čtyřnásobný olympijský vítěz ze Salt Lake City 2002 a Vancouveru 2010. Švýcarské juniory jsem vedl do roku 2002, kdy jsem s trénováním definitivně skončil a vrátil se domů.

Pracoval jste i jako funkcionář?

Od roku 1982 jsem měl funkci v Mezinárodní lyžařské federaci, kde jsem byl členem

exekutivy skokanské komise. Přebral jsem ji po Miloslavu Bělohožníkovi a vykonával až do roku 2007.

Působil jste též jako stylový rozhodčí. Jste jím doposud?

Jako jeden z pěti stylových rozhodčích jsem byl při tom, když Jakub Janda vyhrál v roce 2006 Turné čtyř můstků, a tam jsem vlastně končil, protože tato funkce je věkově omezená šedesáti lety. Definitivní rozlučka však proběhla až letos, kdy jsem byl FIS nominován na šéfa měřičů délek na mistrovství světa v Oslu. Strávil jsem tam celý šampionát a opravdu jsem si to užil. Bylo to pro mě vlastně symbolické, protože právě v Oslu 1966 jsem se zúčastnil svého prvního mistrovství světa a tohle byla taková pěkná tečka za mojí sportovní, trenérskou a funkcionářskou kariérou.

Jak byste zhodnotil současnou juniorskou skokanskou reprezentaci?

Je složité hodnotit něco, co člověk sleduje jenom z dálky. Kontakt s trenéry a závodníky nemám, a tak se mi o tom těžko hovoří. Jednoduché to ale není už proto, že celý systém přípravy mladých závodníků u nás se změnil. Střediska vrcholového sportu se velice těžko naplňují, já si ještě mohl vybírat, ale tenkrát se pracovalo se skokany hodně i v menších klubech a těch je dneska daleko méně. V tom

se pochopitelně odrážejí i výsledky našich juniorů, a i když se může stát, že z toho mála, co tu je, vzejde dobrý skokan, bude to velice složité. Nabídka jiných sportů láká a je snadné přejít tam, kde to je lehčí a kde to třeba i méně bolí. Tento trend je však celosvětový a je málo skokanských zemí, kde by tyto problémy nebyly.

Kde nyní žijete a čím se zabýváte?

Bydlím stále v Perninku, tam jsem doma. Starám se o rodinný dům a už druhé volební období působím v zastupitelstvu obce. Mám dva syny a dvě vnoučata, třináctiletého Rudíka, který hraje hokej za Ostrov, a roční Nelinku. Jim bych se nyní rád víc věnoval a taky bych si chtěl najít čas pro svoji ženu, která celá ta léta, kdy jsem byl často mimo domov, měla sama na starost naši rodinu. Teď bych jí to rád vynahradil. |

Text: Pavel Nekola
Foto: archiv Rudolfa Höhnle

- 1/ S družstvem švýcarských juniorů (zcela vlevo) – rok 1997
- 2/ Vyhlášení Turné čtyř můstků v Innsbrucku (3. ledna 1971) – Höhnle (vpravo) skončil třetí za Zbyňkem Hubáčem a Jiřím Raškou.

JUBILEUM

Dudinskej päťdesiatky

V kúpeľnom mestečku Dudince na juhu Slovenska sa v tradičnom termíne – posledná marcová sobota – konal 30. ročník Dudinskej 50-ky. Víťazom jubilejného ročníka Dudinskej päťdesiatky v chôdzi sa stal slovenský reprezentant Matej Tóth (VŠC DUKLA Banská Bystrica), ktorý skvelým časom 3:39:46 h zlepšil slovenský rekord. Dnes jeden z najväčších chodeckých mítingov v Európe začínal veľmi skromne. Keď sa na záver sústredenia chodcov Dukly Banská Bystrica v kúpeľnej dedinke Dudince uskutočnili 20. marca 1982 chodecké preteky, zrejme nik zo zainteresovaných netušil, aké významné atletické podujatie práve vzniklo. Ich iniciátor, tréner čs. chodeckej reprezentácie Juraj Benčík, s riaditeľom hotela Tehliar Jozefom Bocianom pripravili s pomocou Milana Belka, Ladislava Moca, Jozefa Polešenského, Miroslava Klusa a ďalších priaznivcov chôdze 50-kilometrový chodecký maratón po chodníkoch kúpeľného parku. V tridsiatich pretekoch na 50 km v Dudinciach (v roku 2001 sa konali dva) sa na štart postavilo 269 rôznych chodcov zo 40 krajín všetkých svetadielov (s výnimkou Antarktídy). Všetci muži spolu absolvovali v Dudinciach 38 712 km, ženy 9 818 km, čo je spolu 48 530 km, teda viac ako dĺžka rovníka, pričom sú započítané iba kilometre pretekárov, ktorí došli do cieľa.

Už podľa štartovej listiny bolo zrejmé, že 30. ročník bude patriť medzi najúspešnejšie a najrýchlejšie v histórii. Na štart najdlhšej olympijskej disciplíny sa postavilo 67 chodcov z 22 krajín. K favoritom mali patriť majster sveta Austráľčan Deakes, Španiel Fernández, Mexičan Sánchez, silná skupina Poliakov na čele s obhajcom víťazstva Augustynom a ďalší svetoví chodci. Medzi top favoritov patril aj reprezentant VŠC DUKLA Banská Bystrica Matej Tóth, vlaňajší víťaz Svetového pohára. Rolu favorita začal naplňať hneď od úvodných metrov a celá plejáda jeho konkurentov sa zoskupila síce do silnej skupinky, ktorá však na Mateja každým kolom strácala. Jeho tempu stačil len jeho oddielový kolega Anton Kučmín, pre ktorého to bol vytrvalostný test. S Tóthom vydržal 20 km, potom už nasledovalo veľké sólo. Aj napriek tomu, že v Dudinciach sa v závere zdvihol silný víťaz a že Matejovi na posledných

piatich kilometroch dochádzali sily, bolo z toho jasné víťazstvo s obrovským náskokom 6:19 min pred ôsmym z OH 2008 v Pekingu Rafalom Fedaczyńským z Poľska (3:46:05) a jeho krajanom Rafalom Sikorom (3:46:16). Majster sveta z Osaky 2007 na 50 km Nathan Deakes z Austrálie skončil šiesty za 3:48:02, bronzový z MS 2009 na 20 km Mexičan Eder Sánchez bol vo svojej premiére v chodeckom maratone deviaty (3:53:19). Skvelým časom Matej Tóth výrazne zlepšil slovenský rekord a navyše aktuálne kraľuje svetovým tabuľkám. „Som šťastný, že tvrdá príprava priniesla ovocie. Vedel som, že som fantasticky pripravený a mám na čas pod 3:40 h, ale 50-kilometrová trať je veľmi zradná, takže až teraz si môžem povedať, že som prekonal hranicu svetovej extratriedy, veď chodcov s časom pod 3:40 by som mohol narátať na prstoch jednej ruky. Samotné preteky som si vyslovene užíval, diváci vytvorili

výbornú atmosféru. K dokonalosti a úplnej spokojnosti mi chýbalo už len posledných 5 kilometrov. Po 45. kilometri mi došli sily, navyše sa zdvihol silný nárazový víťaz a tak som musel siahnúť na dno svojich síl,“ zhodnotil preteky jeden z najlepších svetových chodcov Matej Tóth.

Preteky mužov na 20 km vyhral Ukrajinec Andrij Kovenko solídny výkonom 1:21:44 h, najlepší zo Slovákov bol Milan Rízek na 6. mieste časom 1:33:36 h. Dvadsiatku žien vyhrala časom 1:32:40 h vicemajsterka sveta z Berlína 2009 Írka Olive Loughnaneová. Prvý domáci titul si vybojovala Mária Czaková časom 1:46:57 h. Dvadsaťdvaročná chodkyňa VŠC DUKLA Banská Bystrica skončila celkovo na 16. mieste. Opäť zaujal talentovaný Patrik Spevák z AK Bacúch, ktorý vyhral súťaž dorastencov na 10 km výkonom 43:23 min a dosiahol o 5 sekúnd lepší výkon ako víťaz juniorskej kategórie Ukrajinec Puzanov.

Dudince potvrdili svoje postavenie v kalendári Európskej atletickej asociácie a Medzinárodnej atletickej asociácie. Už teraz môžeme s určitou istotou tvrdiť, že v Dudinciach sa šliapala jedna z najkvalitnejších 50-tok roka na svete. Veľkú pochvalu a uznanie si zaslúžia aj organizátori pretekov, na čom nesie nemalú zásluhu

Text: Matej Tóth
Foto: archív

- 1/ Spoluzakladatelia Dudinskej 50-ky (Juraj Benčík vľavo a Milan Belko vpravo)
- 2/ Šéf organizačného výboru primátor Dudiniec Štefan Pokľuda, technický riaditeľ pretekov Július Nyarjas a delegát EAA Peter Marlow (vstrede)
- 3/ Matej Tóth – víťaz 30. ročníka

jubilanti armádního sportu

Půlkulatiny a kulatiny oslavili v dubnu, květnu a červnu 2011 tyto bývalí armádní sportovci, trenéři a funkcionáři:

Vilém MANDLÍK, nar. 7. dubna 1936, atletika

Původně se věnoval gymnastice a fotbalu, s vrcholovou atletikou začínal v roce 1952 v tehdejší ČKD Stalingrad. Později přešel do Dukly Praha, v jejích barvách vytvořil 21 národních rekordů na 100 i 200 metrů, ve štafetách reprezentoval Československo na olympijských hrách v Melbourne v roce 1956 a o čtyři roky později v Římě, zúčastnil se i dvou mistrovství Evropy. Po ukončení závodní kariéry se živil jako novinář, mimo jiné byl šéfredaktorem časopisu Sport revue a napsal knihu Život plný sportu.

Mgr. Petr LAKOMÝ, nar. 10. dubna 1951, veslování

Veslař od patnácti let. Na LOH 1972 v Mnichově seděl v posádce dvojky bez kormidelníka, která skončila těsně pod stupni vítězů. Na MS 1973 v Moskvě jel s reprezentační osmou, která získala stříbrnou medaili. V Dukle Praha závodil v letech 1975–1977. V roce 1986 přijal nabídku pracovat v Dukle jako trenér, po deseti letech přešel na oddělení sportu ASC DUKLA, kde postupně skončil až na funkci ředitele odboru sportu. Na konci března 2011 ukončil služební poměr v armádě a odešel do důchodu.

Jiří ŠTEFAN, nar. 17. dubna 1951, veslování

Veslař Dukly Praha, který v posádce osmiveslice získal na mistrovství Evropy 1973 v Moskvě stříbrnou medaili, na mistrovství světa 1974 v Lucernu a 1979 v Bledu 7. místo, na mistrovství světa 1977 v Amsterdamu byl ke světové medaili nejbližší – osma dojela do cíle čtvrtá.

Rudolf HÖHNL, nar. 21. dubna 1946, lyžování – skoky na lyžích

Vítěz první ankety o Krále bílé stopy (1973) se dostal mezi skokanskou špičku jako devatenáctiletý. Předposlední den roku 1965 v Oberstdorfu obsadil 26. příčku. Na témže místě o tři roky později skončil šestý a v Turné čtyř můstků sedmý. Na mistrovství světa ve Štrbském Plese (1970) byl na nepopulárním čtvrtém místě. V lednu 1971 se podílel na jednom z nejuspěšnějších dnů českého skoku: v Innsbrucku skončil třetí za Zbyňkem Hubáčem a Jiřím Raškou. V celém Turné skončil pátý. V roce 1973 obsadil 5. místo na mistrovství světa v letech na lyžích. Téhož roku zvítězil v závěrečném závodě Turné v Bischofshofenu. V roce 1974 na mistrovství světa ve Falunu vybojoval na středním můstku bronz. Po ukončení skokanské kariéry se stal trenérem československé reprezentace, později i švýcarského týmu. Z českých skokanů trénoval například Pavla Ploce.

MUDr. Vladimír EISNER, nar. 6. května 1941, lékař

Do Dukly Liberec nastoupil v roce 1970 a následujících 36 let léčil liberecké sportovce – lyžaře i volejbalisty.

Ivo URBAN, nar. 7. května 1931, fotbal

S fotbalem začínal na plázcích kolem Strossmayerova náměstí v pražských Holešovicích, později oblékal dres Slavie. V říjnu 1952 narukoval na Strahov do tehdejšího fotbalového oddílu ATK. S ÚDA a pak s Duklou vybojoval šest titulů mistra Československa a k tomu i jedno prvenství v československém poháru. Když svlékl vojenskou uniformu, skončil své působení v Dukle a odehrál jeden ročník ve Slávii, využil svých zkušeností dopisovatele vojenského tisku a stal se profesionálním novinářem v redakci Rudého práva, pak Práva. Dlouhá léta stál v čele Klubu sportovních novinářů. A svůj úzký vztah k Dukle prokázal třeba tím, že literárně upravil text knihy Zdeňka Nehody „Všechny moje góly“.

Jiří VOKNĚR, nar. 12. května 1931, kanoistika

Mistr světa 1954 v rychlostní kanoistice na 10 km, na LOH 1956 získal 4. místo a dvě stříbrné medaile vybojoval na MS 1958 v Praze. Po roce 1968 emigroval do Švýcarska.

Mgr. Ladislav SOUČEK, nar. 12. května 1946, kanoistika

Nejlepší čs. kajakář 70. let minulého století. Do Dukly nastoupil v roce 1965 na vojenskou základní službu, zde jej trénoval olympijský vítěz František Čapek. Za Duklu závodil do roku 1976 a po olympiádě v Montrealu v ní zůstal jako trenér. Zúčastnil se dvou LOH v Mnichově 1972 a Montrealu 1976, v letech 1966–1975 závodil na šesti mistrovstvích světa, kde největším úspěchem bylo stříbro z Bělehradu 1971 na K1 500 metrů. Místrem republiky byl devětačtyřicetkrát, většinou na singlu.

Václav PŠENIČKA, nar. 14. května 1931, vzpírání

Vzpěrač – několikanásobný český rekordman, syn olympijského medailisty ve vzpírání Václava Pšeničky. Do ÚDA narukoval v roce 1953, jako armádní sportovec se stal držitelem stříbrných medailí z mistrovství Evropy 1953 a 1955–57 a bronzových v letech 1954, 1958 a 1959. Na MS 1954 v polotěžké váze získal 4. místo.

PaedDr. Zdeněk BOHUTÍNSKÝ, nar. 14. května 1946, kanoistika

Účastník dvou olympiád. Nejlépe na devátém místě se umístil s posádkou K4 na 1 000 m na LOH v Mnichově 1972.

Miloš VLČEK, nar. 17. května 1931, atletika

Atlet – vícebojař, do ÚDA Praha přišel v roce 1962 a v Dukle působil dalších 45 let. V armádním dresu se třikrát stal mistrem Československa v desetiboji, 1x reprezentoval. Po studiu na FTVS začal pracovat jako trenér nejdříve na sprinty, běhy a skoky, pak se začal specializovat na desetiboj a vrhačské disciplíny. Mezi jeho nejuspěšnější svěřence patřil např. olympijský medailista diskař Imrich Bugár, kterého trénoval 17 let. Dalšími jsou účastníci ME a MS oštěpaři Babjak a Adamec, desetibojáři Pernica, Krátký či Hrabáň.

Mgr. Stanislav NEVESELÝ, nar. 17. května 1936, lední hokej

Většinu své kariéry spojil s Duklou Jihlava jako hráč i trenér. Zde působil od roku 1965 celých 23 let a získal s ní 11 titulů mistra ligy, spolu s Luďkem Bukačem pak dovedl Československo v roce 1985 k zisku zlatých medailí na mistrovství světa. Pod jeho vedením prošly desítky špičkových hokejistů, mnoha z nich rozhodujícím způsobem pomohl k oslnivé kariéře. V seniorském věku začal studovat univerzitu třetího věku a závěrečnou práci psal, jak jinak, na téma „Sto let hokeje u nás“.

Klub vojenských důchodců Dukly

Vznikl na podzim roku 2009 za velkého přispění Arnošta Šulce a podpory ředitele ASC DUKLA plukovníka Jaroslava Přiščáka. V současnosti má klub padesát členů, aktivních je kolem pětaticeti, kteří se několikrát do roka sejdou na popovídání či zajedou společně na výlety spojené s návštěvou středisek Dukly.

Společná fotografie z jednoho posezení na ASC DUKLA:

stojící zleva: František Beneš, Vladimír Taraba, Miroslav Jelínek, Václav Trojan, Josef Kolář, Pavel Jílek, Rudolf Kocek, Jaromír Vlk, Jan Liška, Václav Fišer

uprostřed: Jana Moisisová, Zdeněk Váňa, Rudolf Kučera
klečící zleva: Zdeněk Čěspiva, Ladislav Souček, Jaroslav Janda, Zdeněk Fijka, Jan Brumovský, Arnošt Kapusta

Jiří VYČIČLO, nar. 17. května 1946, atletika

Jako trojskokan přišel do Dukly Praha v roce 1966. Vytvořil dva české rekordy, 17x reprezentoval v mezinárodních utkáních, na ME 1974 obsadil sedmé místo, na HME 1975 byl devátý, stejně jako na LOH 1976. Zabývá se statistikou s fotodokumentací, zvláště trojskoku.

Miloš PODHORSKÝ, nar. 31. května 1936, lední hokej

Brankář Dukly Jihlava v letech 1956–1967. Byl prvním brankářem, který dovedl Duklu Jihlava, kde odchytal 98 zápasů, k zisku premiérového mistrovského titulu. Do dějin hokeje se zapsal i jako výrobce prvních brankářských masek.

Josef SOBOTA, nar. 8. června 1941, lední hokej

Legenda jihlavského hokeje, od roku 1979 zde pracoval jako organizační pracovník, v současnosti vypomáhá vrátit Dukle její slávu.

**Text: Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA**

Náměstek Hrbata dostal pamětní medaili Dukly

Za osobní podíl spojený s rozvojem ASC DUKLA předal na shromáždění zaměstnanců Dukly 1. června 2011 ředitel Armádního sportovního centra DUKLA plukovník Jaroslav Přišćák náměstkovi ministra obrany Michaelu Hrbatovi pamětní medaili s číslem 005.

Maturanti, bakaláři, magistři

Na Pedagogické fakultě Technické univerzity v Liberci dokončila studium učitelství druhého stupně obor zeměpis, tělocviku a obhájila diplomovou práci, věnovanou sportovní přípravě v olympijském cyklu pro jízdu v bouřích nyní už Mgr. Nikola Sudová. Desetibojař Roman Šebrle se stal bakalářem na Ekonomické fakultě v Ostravě obor sportovní management. Bc. si před jménem bude psát i sdruženář Petr Kůtal a kanoista Pavel Davídek.

Maturitou uzavřeli studium na středních školách – atleti Jaroslav Bába (na snímku vpravo), Irena Šedivá, Adam Sebastian Helcelet, Michal Brož, Lukáš Haloun, Pavel Nykl, Jan Šimon, Miroslav Burian, kanoisté Jaroslav Klap, Vojtěch Ruso a Tomáš Voltr, cyklista Petr Vakoč, veslaři Kornel Altman a Matyáš Klang, lyžaři Jakub Gráf a Ondřej Brezar, vodní slalomáři Ondřej Karlovský a Jonáš Kašpar.

Text a foto: Ivana Roháčková

DUKLASPORTEM / kresba Milan Kounovský

smějeme se

Atletika
6. 5. MZ Diamantová liga – Doha – Katar
 muži / oštěp – 1. Petr Frydrych – 85,32 m
26. 5. MZ Diamantová liga – Řím – Itálie
 ženy / oštěp – 3. Barbora Špotáková – 63,32 m
28.–29. 5. MČR ve vícebojích – Praha – Edén
 muži / desetiboj – 1. Adam Helcelet – 7 969 b.
4. 6. MZ Diamantová liga – Eugene – USA
 ženy / oštěp – 3. Barbora Špotáková – 64,87 m
11. 6. MZ Diamantová liga – New York – USA
 ženy / oštěp – 4. Jarmila Klimešová – 57,17 m
Cyklistika
23.–27. 3. MS dráha – Apeldoorn – Nizozemsko
 muži / bodovací – 5. Milan Kadlec
 muži / scratch – 6. Martin Bláha
 muži / bodovací dvojic – 2. Martin Bláha, Jiří Hochmann

ženy / bodovací – 2. Jarmila Macháčová
Kanoistika
23.–24. 4. MČR dlouhá trať – Ústí nad Labem
 muži / kánoe 5 000 m – 1. Jan Luňáček
 muži / debilkánoe 5 000 m – 1. Václav Dubský – podíl 1/2
20.–22. 5. SP – Račice
 muži / debilkánoe 1 000 m – 4. Filip Dvořák, Jaroslav Radoň
 muži / debilkánoe 500 m – 4. Filip Dvořák, Jaroslav Radoň
 muži / čtyřkánoe 1 000 m – 4. Jan Luňáček, Vojtěch Dlouhý – podíl 1/2
 ženy / debilkánoe 1 000 m – 4. Jana Ježová – podíl 1/2
 ženy / kajak 5 000 m – 2. Anna Adamová
27.–29. 5. SP – Duisburg – Německo
 muži / debilkajak 1 000 m – 3. – Jan Štěrba, Ondřej Horský
 muži / kajak 500 m – 5. Jan Štěrba
 ženy / debilkajak 200 m – 5. Jana Šebestová – podíl 1/2

přehled sportovních výsledků / březzen–červen 2011

ženy / čtyřkajak 500 m – 5. Anna Adamová, Lucie Matoušková, Jana Šebestová – podíl 3/4
Lyžování – běh
18.–20. 3. SP finále – Falun – Švédsko
 muži / skiatlon 10+10 km – 6. Lukáš Bauer
 muži / 15 km stříhací klasicky – 3. Lukáš Bauer
 muži / finále SP celkem – 7. Lukáš Bauer
SP 2010–2011 – CELKOVÉ POŘADÍ
 muži / celkem – 4. Lukáš Bauer – 16. Martin Jakš
 muži / sprinty – 26. Dušan Kožíšek
 muži / distanční – 3. Lukáš Bauer, 15. Martin Jakš
25.–27. 3. MČR – Harrachov
 muži / sprint volně – 1. Dušan Kožíšek
 muži / 15 km volně – 1. Lukáš Bauer
 muži / štafeta 3x 6 km volně – 1. Ondřej Horyna, Martin Jakš, Lukáš Bauer
2. 4. MČR – Horní Míšečky
 muži / 50 km klasicky hr. st. – 1. Lukáš Bauer
Lyžování – skok
SP 2010–2011 – CELKOVÉ POŘADÍ
 muži / celkem – 27. Jan Matura
 muži / lety – 23. Jan Matura, 27. Borek Sedlák, 29. Jakub Janda
Lyžování – severská kombinace
16. 3. MČR – Harrachov
 muži / HS100/10 km – 1. Tomáš Slavík
Lyžování – alpské disciplíny
20. 3. SP finále – Lenzerheide – Švýcarsko
 M+Ž / družstva – 5. Ondřej Bank, Kryštof Krýžl – podíl 1/2
SP 2010–2011 – CELKOVÉ POŘADÍ
 muži / celkem – 26. Ondřej Bank
 muži / sjezd – 40. Ondřej Bank
 muži / slalom – 27. Ondřej Bank
 muži / obří slalom – 14. Ondřej Bank
 muži / kombinace – 7. Ondřej Bank
24.–27. 3. MČR – Špindlerův Mlýn
 muži / super kombinace – 1. Ondřej Bank
 muži / obří slalom – 1. Ondřej Bank
 muži / slalom – 1. Kryštof Krýžl
Lyžování – akrobatické
3. 3. SP – Grindelwald – Švýcarsko
 ženy / skikros – 7. Nikol Kučerová
19.–20. 3. SP – Myrkdalen-Voss – Norsko
 ženy / paralelní boule – 7. Nikola Sudová
SP 2010–2011 – CELKOVÉ POŘADÍ
 ženy / skikros – 10. Nikol Kučerová
 ženy / boule – 8. Nikola Sudová
26. 3. MČR – Špindlerův Mlýn
 ženy / skikros – 1. Nikol Kučerová
Snowboarding
16. 3. SP – Valmalenco – Itálie
 ženy / snowboardcross – 2. Eva Samková
24.–25. 3. SP – Arosa – Švýcarsko
 ženy / snowboardcross – 7. Eva Samková
SP 2010–2011 – CELKOVÉ POŘADÍ
 ženy / snowboardcross – 7. Eva Samková
27.–29. 3. MSJ – Valmalenco – Itálie
 juniorky / snowboardcross – 1. Eva Samková
Moderní pětiboj
15.–17. 4. SP – Sassari – Itálie
 muži / jednotlivci – 4. David Svoboda
5.–8. 5. SP – Százhalombatta – Maďarsko
 muži / jednotlivci – 1. David Svoboda
11.–12. 6. MZ Cremlin cup – Moskva – Rusko
 muži / jednotlivci – 1. David Svoboda
Parašutismus
29. 4. – 1. 5. MZ European Accuracy Master – Strasbourg – Francie
 muži / přesnost přistání – 2. Jiří Gečnuš, 3. Jakub Pavlíček
 muži / PP / družstva – 1. Vedmoch, Gečnuš, Pavlíček, Směšný, Hájek
Cyklistika MTB
23. 4. SP – Pietermaritzburg – JAR
 muži – 3. Jaroslav Kulhavý
22. 5. SP – Dalby Forest – Velká Británie
 muži – 1. Jaroslav Kulhavý

29. 5. SP – Offenburg – Německo
 muži – 2. Jaroslav Kulhavý
Karate
21.–22. 5. MS – Liberec
 muži / kata – 1. Jakub Tesárek
Motorismus
25.–27. 3. seriál MS – Donington Park – Anglie
 muži / superbike / 1. závod – 2. Jakub Smrž
29.–30. 5. seriál MS – Salt Lake City – USA
 muži / superbike / 1. závod – 2. Jakub Smrž
Veslování
16. 4. MČR dlouhá trať – Hořín
 muži / skif – 1. Ondřej Synek
 muži / dvojka bez korm. – 1. Jakub Koloc, Petr Melichar
 muži / skif LV – 1. Ondřej Vetešík

muži / dvojka bez korm. LV – 1. Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč
27.–29. 5. SP Mnichov – Německo
 muži / skif – 1. Ondřej Synek
 muži / dvojka bez korm. LV – 1. Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč
Vodní slalom
9.–12. 6. ME ve slalomu – Seo de Urgel – Španělsko
 muži / kánoe hlídky – 3. Tomáš Indruch
 ženy / kajak hlídky – 1. Štěpánka Hilgertová
Sportovní střelba Plzeň
18.–20. 3. HMČR – Plzeň
 muži / VzPi 60 – 1. Pavel Světlík – 572+101,6
 muži / VzPu 60 / družstva – 1. Šmol, Mach, Haloda

očekávané sportovní akce ve III. čtvrtletí 2011

Atletika
EP víceboje 2.–3. 7. Toruň
MČR 2.–3. 7. Brno
ME 22 14.–17. 7. Ostrava
MEJ 21.–24. 7. Tallinn
Sv. univerziáda 12.–23. 8. Shenzhen
MS 27. 8. – 4. 9. Daegu
MČR 22 3.–4. 9. Písek
MČR družstev 17. 9. Praha
Cyklistika
SP MTB 2.–3. 7. Mont Sainte Anne
SP MTB 9.–10. 7. Windham
ME 23 14.–17. 7. Offida
a MEJ silnice
MČR MTB 16. 7. Teplice
MČR dráha 21.–24. 7. Praha
ME 23 26.–31. 7. Anadia
a MEJ dráha
MČR silnice 2.–8. 8. Píbram
ME MTB 4.–7. 8. Dohňany
SP MTB 13.–14. 8. Nové Město na Moravě
MSJ dráha 17.–21. 8. Moskva
SP MTB 20.–21. 8. Val di Sole
MČR dráha 27. 8. Prostějov
– keirin, dvojice
MS MTB 31. 8. – 4. 9. Champéry
MS silnice 19.–25. 9. Kodaň
MSJ silnice 21.–25. 9. Kodaň
MČR silnice 28. 9. Březnice
– čas. dvojic
Kanoistika
ME 23 a MEJ 30. 6. – 3. 7. Záhřeb
MČR 22.–24. 7. Račice
MS 18.–21. 8. Szegeď
Před OH 2.–4. 9. Eaton
MČR maraton 4.–5. 9. Týn nad Vltavou

Motorismus
MS superbike – seriál 8.–10. 7. Brno
 29.–31. 7. Silverstone
 2.–4. 9. Nürburgring
 23.–25. 9. Imola
 30. 9. – 2. 10. Magny-Course
Parašutismus
MS CISM – SAH 15.–25. 7. Resede
SP 4.–7. 8. Belluno
ME 18.–28. 8. Kikinda
MČR 1.–4. 9. Olomouc
SP – finále 22.–25. 9. Locarno
Sportovní střelba broková
SP 7.–17. 7. Maribor
ME a MEJ 31. 7. – 14. 8. Bělehrad
Sv. univerziáda 12.–22. 8. Shenzhen
MČR 19.–21. 8. Hradec Králové
MS a MSJ 5.–14. 9. Bělehrad
VC AČR 16.–18. 9. Hradec Králové
Sportovní střelba kulová
ME a MEJ 31. 7. – 14. 8. Bělehrad
MČR a MČRJ 16.–18. 9. Plzeň
Sv. univerziáda 12.–22. 8. Shenzhen
Finále EP 300 m 30. 9. – 3. 10. Winterthur
MS CISM – SAH 16.–24. 7. Rio de Janeiro
Badminton
MS 8.–14. 8. Londýn
Veslování
MČR 1.–3. 7. Račice
SP 6.–10. 7. Lucern
MS U 23 21.–24. 7. Amstertdam
MS 28. 8. – 4. 9. Bled
Vodní slalom
SP slalom 2.–3. 7. L'Argentiere
SP slalom 9.–10. 7. Markleberg
ME 23 16.–17. 7. Banja Luka
a MEJ slalom
Před OH 28.–30. 7. Broxbourne
SP slalom 13.–14. 8. Praha
– finále
MČR slalom 27.–28. 8. Lipno
MS slalom 7.–11. 9. Bratislava

Tucet otázek pro VRATISLAVA Odvárka

1. Datum a místo narození:
 13. prosince 1953 v Liberci.
2. Dosažené vzdělání:
 Fakulta tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy.
3. Kdo vás přivedl k aktivnímu sportu?

Otec. Od mého mládí jsme jezdili na lyžích a také jsme pravidelně sjížděli české řeky na kajaku. Jako žák jsem lyžoval závodně a stal jsem se mistrem republiky. Později jsem jezdil vodní slalom a sjezd, nejprve za TJ Elektrárna Lipno, po příchodu do Prahy v roce 1973 za Slavii VŠ Praha. S rychlostní kanoistikou jsem začal v pražském Klubu vodních sportů.

4. Jak jste se dostal do Dukly?
 Po absolvování VŠ jsem nastoupil na základní vojenskou službu do Dukly Trenčín jako rychlostní kajakář, v roce 1981 jsem pak byl převelen do Dukly Praha.

5. Na jakých lodích jste závodil a kdo vás trénoval?
 Nejraději jsem jezdil debilkajak a čtyřkajak, na singlkajaku mě nejvíce bavila trať 10 km. V Trenčíně mě vedl Jindřich Wybraniec, v pražské Dukle Ladislav Souček.

6. Čemu jste se věnoval po ukončení své závodnické kariéry?
 Zůstal jsem v Dukle, kde jsem v roce 1985 začal pracovat jako trenér mládeže a za několik let jsem přešel k družstvu kajakářů. Od roku 2006 jsem působil jako VSTRE ASO kanoistky a od 1. 4. 2011 jsem ve funkci zástupce ředitele ASC DUKLA pro sport.

7. Co považujete v nové funkci za svůj prvořadý úkol?
 Ty úkoly jsou tři. Za prvé získávat co nejlepší závodníky a trenéry, za druhé vytvořit pro ně co nejlepší podmínky pro přípravu a závodění. Třetím mým úkolem bude pomáhat mladým nadějným sportovcům, zejména ve věku 18 až 23 let, aby mohli navázat na současné úspěchy závodníků ASC DUKLA, ale vím, že to bude záležet hlavně na nadřazených složkách a na celkové ekonomické situaci.

8. Jaký je váš vztah k Dukle?
 Strávil jsem v ní celý svůj sportovní život a můj vztah k ní je tedy velmi kladný. ASC DUKLA je velmi důležitá organizace pro rozvoj sportovní reprezentace ČR a je třeba ji nadále podporovat a rozvíjet.

9. Jezdíte ještě na lodi? Máte nějaké další komičky?
 Ano, nikoliv však na kajaku, ale na maratonské kanoi C2, s níž se účastníme říčních maratonů. Jinak pro zábavu lyžuji (vrcholem mého snažení je účast na Jizerské 50) a v létě se rád svezu na horském kole. Kromě sportu si rád čtu a pracuji se dřevem.

10. Věnují se sportu i členové vaší rodiny?
 Můj nejstarší syn úspěšně závodí v rychlostní kanoistice, zejména v maratonech. Dcera se věnuje tanci, což sice není sport, ale je to pohybová aktivita.

11. Vaše osobní cíle a přání do budoucna?
 Především si přeji, aby mně i celé mé rodině vydrželo zdraví, protože to je základ, od kterého se může odvíjet vše ostatní. Jinak si myslím, že není důležité hledat to, co člověk nemá, ale vážít si toho, co má.

12. Vaše životní motto?
 „S pravdou nejdál dojdeš.“ Přestože se zdá, že to v dnešní době již neplatí, snažím se ho stále držet.

Text: Pavel Nekola
 Foto: Ivana Roháčková

Přehledy na této dvoustránce připravil: Petr Eliáš

Osvědčenou firmu NEMĚNÍM

Ladislav Souček se narodil rok po válce v pražských Modřanech a právě blízkost Vltavy sehrála v jeho životě osudovou roli. Jeho sestra totiž navštěvovala modřanský vodácký klub a on ji ve dvanácti letech následoval. Tak se dostal k rychlostní kanoistice a zůstal jí věrný až dodnes. Jeho vyprávění o životě spojeném s vodáckým sportem a s Duklou je zachyceno v následujících řádcích.

že bude dobře fungovat i dál, což bylo pro mě podstatné. Po odchodu do důchodu jsem ale samozřejmě dál navštěvoval kluky v loďnici, a když mě oddíl kanoistiky TJ Dukla požádal, abych jim dělal hospodáře, rád jsem přijal.

Na podzim roku 2009 vznikl Klub vojenských důchodců Dukly a já jsem stanul v jeho čele. Dvakrát do roka pořádáme setkání a ti často víc než osmdesátiletí chlapi, mnohdy členové garnitury, která Duklu zakládala, jsou moc spokojení, když si mohou spolu popovídat. Jednou či dvakrát ročně pak jezdíme na výlety a navštěvujeme střediska Dukly, aby naši členové měli představu, jak to tam teď funguje. Už jsme byli u střelců v Hradci Králové a v Plzni, nedávno za lyžaři v Liberci. Cestou vždy navštívíme nějaký hrad či zámek. Máme přes padesát členů, aktivních je kolem pětatřiceti.

V Modřanech, kde bydlím celý život a od roku 1967 též se svojí ženou Zdenou, máme domek se zahradou. V dalším domku bydlí obě naše děti a vše potřebuje údržbu a opravy. Mám tři vnoučata, včelařím a starám se o chalupu u Nového Boru, takže se nenudím. Jsem životní optimista, věci kolem nás mě nerozčilují a věřím, že když se člověk hýbe, tak mu zdraví bude sloužit déle.

V mých stopách jde syn Jan, který je členem ASO DUKLA kanoistiky Praha. Docela se mu daří, protože byl v posádce čtyřkajaku, která loni získala bronzové medaile na ME a i na MS. Letos je čeká kvalifikace na LOH v Londýně 2012, tak jim budu držet palce.

Dukla je moje celoživotní srdeční záležitost. Osvědčenou firmu většinou neměním a i u této jsem vydržel hodně dlouho. Ze začátku jsem si to nepřipouštěl, protože když jsem rukoval, pamatují si, že jsem stál před budovou ASC a říkal si, tak tady v tomhle baráku budu muset vydržet dva roky. No, a nakonec jich bylo čtyřicet. |

**Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková a archiv
ASC DUKLA**

V Modřanech jsem vychodil základní školu a poté jsem vystudoval SPŠ strojní v Preslově ulici na Smíchově. Zároveň jsem až do svých devatenácti působil v kanoistickém oddílu v Modřanech. Od roku 1964 jsem byl členem juniorské reprezentace a rok nato v létě jsem dosáhl svého prvního mezinárodního úspěchu – na juniorském ME v rumunském Snagově jsem skončil třetí na K1 500 metrů.

Na podzim roku 1965 jsem nastoupil na základní vojenskou službu a ty dva roky vojny byly pro mě úžasné, protože jsem tam měl skvělé tréninkové podmínky. Hned jsem se také dostal do seniorské reprezentace, kde jsem pak vydržel až do konce své aktivní kariéry. Po dvou letech jsem tedy rád přijal nabídku zůstat v Dukle jako instruktor sportu a dál za ni závodit. Trénoval mě olympijský vítěz kanoista František Čapek, ale ovlivnil mě též bývalý reprezentant, kajákář a spoluzakladatel duklácké kanoistiky Lubomír Vambora. Obvykle jsem jezdil singl, nicméně v průběhu kariéry jsem mnohokrát usedl i do deblkajaku a čtyřkajaku. Moji parádní disciplínou byla pětistovka na singlu.

Jako závodník jsem byl na dvou olympiádách. V Mnichově 1972 jsem byl na K1 1 000 m pátý a na K4 1 000 m devátý, v Montrealu 1976 jsem bohužel jak na K1 500m, tak na K2 1 000m skončil už v semifinále. V letech 1966 až 1975 jsem absolvoval šest mistrovství světa, kde

mým největším úspěchem bylo stříbro z Bělehradu 1971 na K1 500 metrů, a zúčastnil jsem se i jednoho evropského šampionátu. Mistrem republiky jsem byl devětačtyřicetkrát, většinou na singlu.

Za Duklu jsem závodil do roku 1976 a po olympiádě v Montrealu jsem dostal nabídku, abych v Dukle pokračoval jako trenér. Bez dlouhého váhání jsem ji přijal, mj. i proto, že ještě jako závodník jsem vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, a taky jsem si uvědomil, že moje kariéra závodníka se už završila. První dva roky jsme s kanoistou Jirkou Čtvrtečkou působili pod vedením Františka Čapka, a když v roce 1978 odešel do penze, převzal jsem jeho funkci.

Starším trenérem kanoistického oddílu Dukly jsem byl 27 let. Mým nejúspěšnějším svěřencem byl Attila Szabó, který se stal v roce 1989 mistrem světa a byl i vyhlášen nejlepším sportovcem Československa. Z dalších závodníků, které jsem vedl, bych vzpomněl Viktora Podlouckého, mého velmi dobrého přítele, s nímž se naše sportovní životy pozoruhodně prolínaly, a Vratislava Odvárka, který mě později nahradil ve funkci vedoucího trenéra.

V roce 2005 jsem se rozhodl trenérskou kariéru ukončit. Už jsem trénoval moc dlouho, cítil jsem, že to pro mě začíná být rutina, a to jsem nechtěl. Z oddílu jsem odešel s pocitem,

Ministr Vondra: *Moc si vážím vašich výsledků a všem patří hluboká poklona*

V úterý 19. dubna přijal ministr obrany Alexandr Vondra úspěšné sportovce ASC DUKLA, kteří získali medailová umístění na evropských a světových šampionátech v zimní sezoně 2011. Ocenění za vynikající sportovní výsledky převzalo 16 sportovců a 7 trenérů ASC DUKLA. „Jsem rád a je velice důležité, že se armádní sportovci umí prezentovat skutečně ve všech sportovních odvětvích a každý rok přivezou medaili. Všem se hluboce kloním. I přesto, že musíme šetřit, jste pro nás důležití. Proto vás podporujeme a budeme podporovat i nadále,“ řekl v úvodu slavnostního setkání ministr. Všem reprezentantům a jejich trenérům poděkoval za zisk 17 medailí (5 zlatých – 6 stříbrných – 6 bronzových) ze šampionátů v právě ukončené zimní sezoně 2011.

ROMAN ŠEBRLE

KLÁRA SPILKOVÁ